

Шалена
Клої Еспозіто

Елізабет та Алвіна – сестри-близнючки. Проте однакова зовнішність – єдине, що є у них спільного. Елізабет тиха та спокійна, одружена із заможним красунчиком італійцем та виховує чудового сина. Алвіна ж пиячить, встрає у небезпечні пригоди і називає себе «поганою злою сестрою».

Несподівано Бет запрошує до себе непутящу сестричку. Алві хапається за цей шанс і вирушає до спекотної Сицилії. А одного дня Елізабет знаходять мертвою. Її сестра радіє, що тепер може замінити її та жити у розкоші. Хоча насправді Алві втрапила у велику халепу... Та що, як саме це було її найбільшою мрією?

Клої Еспозіто

Шалена

Esposito Ch.

Mad: A Novel

Обережно! Ненормативна лексика!

© Chloe J. Esposito, 2017

© Depositphotos.com / gurgенb, docer2000, evgeniyregulyan, обкладинка, 2018

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

* * *

Для Паоло

Не жадай.

Книга Вихід

У тебе два життя. Друге починається,
коли усвідомлюєш, що життя – одне.

Конфуцій

Безумство – розуму взірець
для тих, хто вже прозрів.
Здоровий глузд – шаленство,
віддається,
однак, за нього більшість голосів.
Погоджуйся – і ти їм друг.
Ні – небезпечний в'язень,
а на руках – ланцюг.

Емілі Дікінсон

Замість прологу

Для початку я маю дещо вам пояснити: мое серце не на місці. Так само як і мій шлунок, моя печінка та селезінка. Усі мої внутрішні органи розташовуються не з того боку, якраз там, де їх не має бути. Я – людина навпаки, примха природи. Серце семи мільярдів людей на планеті – з лівого боку. Мое – з правого. Вам не здається, що це знак?

Серце моєї сестри розташоване як треба. Вона досконала, цілком і повністю. Я – дзеркальне відображення своєї близнючки, її темний бік, її тінь. Вона правильна, а я – ні. Вона правша, а я пишу лівою. Італійською «лівий» – sinistra[1 – Sinister (англ.) – зловісний, похмурий. (Тут і далі прим. пер.)]. Отже, я – злосестра. Бет – янгол, а хто ж тоді я? Поміркуйте над цим...

Цікаво, що зовні нас не відрізнити. На поверхні ми однаковісінькі близнючки, але зазирни під шкіру – і до кінця днів не оговтаєшся. Спостерігайте із побожним трепетом, як випадають переплутані кишки і причеплений не з того боку шлунок. І не кажіть, що я не попереджала. Видовище не з приемних.

Якщо хочете знати, ми однайцеві. Зигота Бет розділилася навпіл, так з'явилась я. Це сталося на початковій стадії розвитку, коли її зигота була лиш гроном клітин. Мама була вагітна вже кілька днів, і потім – оце дивина! – раптом, наче зозулення, вигулькнула я. Відтоді Бет доводилося ділити зі мною свою приемну затишну амніотичну ванну та домашні страви маминої плаценти.

Там, у матці, було досить тісно. Там не вистачало місця для нас двох і наших пуповин. Пуповина Бет оповила їй ший, а потім якось невдало заплуталася. Якийсь час її життя висіло на волосинці. Не знаю, як це сталося. Я в цьому не винна.

Науковці вважають однояйцевих близнюків цілковитою випадковістю. Ми й досі лишаємося таємницею: ніхто не знає, як і чому я з'явилась. Дехто каже, що це вдача, інші називають це збігом обставин, співпадінням. Але природа не терпить випадковості. Бог не кидає жереб. Я прийшла в цей світ не просто так, упевнена. Я просто ще не знаю навіщо. День, коли ти народився, й день, коли збагнув навіщо, – два найважливіші дні в житті людини.

День перший. Ледачість

Проблема в тому, що мені ніколи не пофіг.

@АлвінаНайтлі69

Розділ перший

Понеділок, 24 серпня, 8:00 ранку. Арчвей, Лондон

Від: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Кому: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Дата: 24 серпня 2015 08:01

Тема: Відвідини

Алві, люба!

Годі вже мене уникати, ну будь ласка. Я знаю, що ти отримала два мої листи, бо я увімкнула сповіщення про прочитання, тож можеш більше не прикидатися. Хоч я ризикую повторитися, та все-таки ще раз запрошую тебе

до нашої вілли в Таорміні. Тобі тут ДУЖЕ СПОДОБАЄТЬСЯ: XVI століття, оригінальні оздобы й запах франжипанів у повітрі. Кожен день тут – сонячний. Є басейн, за який не шкода й померти. Ми живемо за два кроки від стародавнього грецького амфітеатру, що його обрамляє гора Етна на заході та мерехтливе Середземне море на сході. Навіть якщо ти зможеш вирватися хоча б на тиждень – знаю, ти прикута до цієї жахливої роботи, – ми будемо дуже раді. Просто не віряться, що ти ще жодного разу не бачила Ерні. Він росте щогодини і схожий на тітоньку Алвіну наче викапаний.

Ну серйозно, ти мені потрібна. Благаю. Приїзди. ДВА РОКИ МИНУЛО.

В мене є до тебе одне прохання, але в листі написати не можу.

Цілую, Бет

Р. С. Я знаю, про що ти думаєш, і кажу тобі, ні – ніяково не буде. Ми з Амброджо вже про все забули, навіть якщо ти – ні. Тож не будь така вперта й приїзди на Сицилію.

Р. Р. С. Скільки ти зараз важиш? Досі 59 кілограмів? А розмір десятий? Не можу скинути вагу після пологів, і це страшенно мене бісить.

Чорт забирай, вона нестерпна.

«Запах франжипанів у повітрі» бла-бла-бла, «стародавній грецький амфітеатр» бла-бла-бла «мерехтливе Середземне море» бла-бла-бла. Ну чисто тобі ведуча в «Місці під сонцем»[2 – A Place in the Sun – передача, де експерти з нерухомості допомагають людям знайти житло в теплих краях.]: «Алвіна Найтлі шукає тимчасове помешкання в приголомшливо гарному прибережному районі східної Сицилії». От тільки я таке не дивлюсь.

Я нікуди не поїду, однозначно. Усе це звучить нудно, старомодно. Та й до вулканів у мене довіри немає. І спеку таку я ненавиджу. Все липке. В поті. Моя англійська шкіра за дві секунди згорить. Я бліда, як ескімос. «Не кажи "ескімос"! – так і чую її зараз... – Їм це не подобається. Це не політкоректно. Називай їх інуїти».

Я оглядаю свою спальню: порожні пляшки з-під горілки, постер Ченнінга Тейтума, на корковій дошці фотки «друзів», з якими я ніколи не бачусь. Одяг на підлозі. Чашки вистиглого чаю. Бардак, який вразив би навіть прибиральницю Трейсі Емін[3 – Трейсі Емін – англійська художниця, найвідоміша інсталяція якої називається «Мое ліжко» та являє собою неприбране брудне ліжко, навколо якого розкидано особисті речі, включаючи закривавлену білизну й використані презервативи.]. Три мейли за тиждень. Що відбувається? Цікаво, про що вона збирається мене просити? Мабуть, треба їй відповісти, бо вона так і іздитиме мені по мізках.

Від: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 24 серпня 2015 08:08

Тема: RE: Відвідини

Елізабет, люба!

Дякую тобі за запрошення. Судячи з твоїх слів, твоя вілла просто неймовірна. Ну хіба ж вам із Амброджо й, звісно, маленькому Ерні не пощастило з цим чудовим будинком у такому бездоганному місці? Пам'ятаєш, у дитинстві з нас двох я любила воду більше? А тепер у тебе басейн...

(а у мене ванна із забитим зливом)

Ну хіба життя не дивна річ? Звісно, я б залюбки познайомилася з твоїм милим маленьким янголятком, зі своїм племінником, але на роботі зараз справжній аврал. Серпень завжди найнапруженіший місяць, тому я й забарилася з відповіддю. Вибач.

Дай знати, коли будеш у Лондоні, було б непогано перетнутись.

Альбінос

Скільки б разів я не набирала ім'я «Алвіна», автозаміна завжди пише замість нього це довбане «Альбінос». (Можливо, вона знає, яка я бліда, й дражниться.) Я просто піду й офіційно його зміню.

Алвіна

P.S. Передавай вітання чоловікові й цілуночок Ернесто від його тітоньки.

Надіслати.

Брат Елвіса Преслі народився мертвим. Деяким людям не доводиться ділитися вдачею.

Я підтягаюся в ліжку, вилажу з нього та вступаю в піцу, яку залишила на підлозі. Уночі, перш ніж відтрубитися о четвертій, я з'їла лише половину. Вся нога в томатному соусі. Шматочок салями між пальців. Я відліплюю м'ясо та запихаю його собі до рота, витираю соус шкарпеткою, вдягаюся в те, що знаходжу на підлозі, – нейлонову спідницю, яку не треба прасувати, бавовняну футболку, якій прасування не завадило б. Я дивлюся в дзеркало, насплюю брови.

Уфф. Стираю туш з очей, наношу блискучий шар фіолетової помади, пригладжую масне волосся. І так покатить; я спізнююсь. Знову.

Я йду на роботу.

Виходячи з будинку, я забираю пошту й розриваю конверти, поки чвалаю по вулиці з «Мальборо» в зубах. Рахунки, рахунки, рахунки, рахунки, візитівка таксі на замовлення, реклама піци на винос. «ОСТАННЄ ПОПЕРЕДЖЕННЯ», «СПОВІЩЕННЯ ВІД СУДОВОГО ПРИСТАВА», «ПОТРЕБУЄ ТЕРМІНОВОЇ ВІДПОВІДІ». Нудно, нудно, зараз засну. Хіба Тейлор Свіфт доводиться розбиратися з таким лайном? Я тицяю листи в руки безхатку, що сидить біля метро: більше не моя проблема. Я проштовхуюся крізь натовп у черзі до турнікета, ляпаю проізним по сканеру. Ми просуваємося платформою зі швидкістю 0,0000001 км/год. Я намагаюся подумки скласти хайку, але не можу дібрати слів. Щось глибоке про екзистенційні страждання? Щось поетичне й нігілістичне? Та марно. Ні. Мій мозок і досі спить. Я роздивляюся рекламу одягу й прикрас, якою вкрито кожен сантиметр стін. На мене витріщається та сама пихата відретушована модель із тим самим пихатим відретушованим обличчям, що й кожного ранку. На плакаті вона годує однорічного малюка дитячою кашкою. У мене немає малюка, й нагадування мені не потрібне. Я напевне не купуватиму дитячої кашки.

Я тупочу ескалатором, проштовхуюся повз чоловіка, який займає забагато місця.

– Альо, обережно! – горлає він.

– Стій праворуч! Членистоголове!

Я великий митець, замкнений у тілі рекламного агента, реінкарнація Байрона чи Ван Гога, Вірджинії Вулф чи Сильвії Плат. Я чекаю на платформі та розмірковую над своєю долею. Чи має в житті бути дещо більше? Затхле повітря цілує мені обличчя, віщуючи наближення потяга. Я могла б стрибнути просто зараз, і усе зникло б. За годину парамедики відшкребли б мої рештки від рейок і Північна лінія знову запрацювала б у штатному режимі.

Металевими рейками пробігає мишка. У неї тільки три лапки, та її життя сповнене свободи й пригод. Щаслива тварюка. Може, потяг розтратить її маленького черепа. За мить вона зникає. Прокляття.

Сідаю на лаву в кінці вагона. У мій особистий простір влазить чоловік із герпесом. Його сорочка напівпрозора від поту. Він тримається за жовте поруччя в мене над головою, і його пахва лише за пару сантиметрів від мого носа. Я відчуваю запах його дезодоранту «Лінкс Африка», змішаного із розпачем. Я читаю його «Метро» догори дригом: убивство, наркотики, історія про чийогось kota. Він притуляється пахом до мого стегна, тож я наступаю йому на ногу. Він відходить. Наступного разу заряджу йому коліном по яйцях. Ми зупиняємося на кілька хвилин десь у нижній частині лондонського шлункового тракту. Я переходжу на іншу лінію на «Тоттенхем Корт Роуд». Вагон випорожнює кишківник, і ми випадаємо звідти аморфними екскрементами. Мене викакано на «Оксфорд Серкус».

* * *

Мейфейр, Лондон

Назовні повітря густе, наче смалець. Шум транспорту й поліцейських сирен. Я вдихаю повні легені діоксиду азоту й рушаю. Продавці «Big ishу»[4 - Big Issue - британська вулична газета, одна з найпоширеніших у світі.], жебраки, орди знуджених студентів. «Файв гайз»[5 - Five Guys - мережа фастфудів.], «Коста»[6 - Costa - кав'ярня.], «Белла Італія»[7 - Bella Italia - мережа ресторанів італійської кухні.], «Старбакс», «Нандоз»[8 - Nando's - ресторан, що спеціалізується переважно на стравах із курятини.], «Грегз»[9 - Gregg's - найбільша мережа пекарень у Великій Британії.]. За три з половиною хвилини я на автопілоті дістаюся до офісу. Чи, може, я ходжу уві сні? Чи, може, я померла? Може, я стрибнула і тепер я в лімбі?[10 - У католицизмі: місце перебування душ, що не потрапили до раю, яке не збігається з пеклом та чистилищем.] Я продовжую йти. Якби вулиці кишіли зомбі, голими клонами Ченнінга, альпаками, я б однаково не помітила. Я повертаю ліворуч на Ріджент-стрит, думаючи про Бет. Дідька лисого я поїду.

Мені на плече сіро-зеленим слизом насрав голуб. Чудово. Чому я? Що я зробила не так? Я озираюсь, але ніхто не помітив? Хіба це не добра прикмета? Може, це віщує мені сьогодні хороший день? Я знімаю светра й кидаю в смітник - його однаково міль поїла.

Я проходжу крізь карусельні двері й роблю гримасу чоловікові за столом. Ми обидвое працюємо тут кілька років. Ми не знаємо імен одне одного. Він підіймає на мене очі, насуплює брови, потім повертається до розв'язування кросворда. Схоже, я йому не подобаюсь. У нас це взаємне. Я тягну свої свинцеві ноги вниз сходами. Я марную себе тут, марную. Я не займаюся тієї глянцевою рекламою на суперобкладинках журналів для звабливих брендів на кшталт «Гуччі», або «Ланвен», або ж «Том Форд». То була б райська насолода. Великі бабки. Тоді мій кабінет був би нагорі. Ні, я працюю у відділі тематичних оголошень. Розмішую маленькі нікчемні кліпни-й-не-побачиш оголошення на задній палітурці журналів: добавки для відновлення волосся, «Віагра» для жінок чи якесь химерне садове приладдя, що його не купить навіть ваша бабуся. 61 фунт за восьму частину сторінки. Не знаю, як я сюди потрапила й чому лишилась.

Може, мені варто втекти й приєднатися до шапіто? Я завжди хотіла бути отим хлопцем, що кидає кинджали в жінку, прикуту до обертового колеса. (Чому завжди чоловіки кидають кинджали?) Я бачу велике шатро з веселковими кольорами, клоунів, жонглерів, коней, левів. Я чую, як гомін публіки наростає, як натовп заохочує нас, аплодує, налякано кричить, коли в повітрі пролітають ножі. Ніздрі лоскоче запах поту. Рівень адреналіну злітає до небес. Я бачу, як вона обертається, обертається, леза вштрикуються в колесо, ледве не зачіпаючи її обличчя. Облиш, Алвіно, такого ніколи не буде. Ти живеш у країні рожевих единорогів. А писанням хайку грошей не заробиш. Моя сестра завжди казала, що з мене був би чудовий інспектор дорожнього руху. Було б весело працювати на бійні.

Прощтовхуюся в двері підвалу. Ангела (твердий г) Меркель (не справжнє її прізвище) зводить на мене очі, коли я заходжу, й підіймає охайно вищипану брову. Її вигляд обіцяє, що сьогоднішній день буде тортурами, як лікування кореневого каналу або як каміння в нирках.

– Доброго ранку, Ангело. Йди до біса, Ангело.

Якби я була канібалом, я б з'їла її на сніданок.

Я сиджу за столом під деревом у кімнаті без вікон, поділеній на однакові кімнатки. Незважаючи на те що мій офісний стілець нібито регулюється, мені завжди не підходить чи то його висота, чи то нахил спинки. Я давно облишила спроби його налаштувати. Треба полити спатифілум. Повітря сперте й сухе.

Полунична «Хубба-бубба», що прилипла під монітором комп'ютера, схожа на сіро-рожевий шурячий мозок. Я закидаю її в рота й починаю жувати. Полуничний смак не відчувається, втім, тиждень тому він також не відчувався.

Я спізнилася рівно на дванадцять хвилин. Думаю, я мала би бути на конференції з Кім (Чен Тром, не справжнє прізвище), але не можу змусити себе його набрати. Кім приємний, як врослий ніготь. Я розмірковую над тим, чи не взяти слухавку й підставляти людей: моя робота полягає в тому, щоб здійснювати «холодні» дзвінки, знову й знову напосідаючись на незнайомців, поки вони не звернуться по заборону до суду або ж врешті-решт не куплять якогось рекламного простору. Вони платять за те, щоб я стулила пельку й відвалила. Але замість дзвонити я вмикаю комп'ютер. Погана ідея. Моя поштова скринька розривається від «термінових» листів. «ДЕ ТИ?», «ЗВІТ У ВІДДІЛ КАДРІВ», «ПОРУШЕННЯ ПОЛІТИКИ ВИТРАТИ КОШТІВ». Фе. Боже, ну не треба знову. Я перемикаюся з робочого профілю на персональний і більше не мушу длубатись у всьому цьому лайні.

«Твіттер» і досі ввімкнено, з п'ятниці, коли я не відлогінилася. Я зиркаю на Ангелу. Один із моїх колег захлинається в дальньому кутку від потоку її докорів. Грець із ним. Проглядаю найпопулярніші новини, але вони видаються нудними. Тейлор Свіфт не відповіла на жоден із моїх твітів, у яких я хвалю її останні прикиди. Навіть улюблений проігнорувала. Може, вона зайнята? Мабуть, у неї гастролі.

На роботі так нудно, що я дивитимусь порно #Люблюсвоюроботу.

Твітнути.

Спочатку я жартувала, але тепер мені стало цікаво. Я набираю «ЮПорн» на телефоні й роздивляюся геніталії. «Секс утрюх», «Фетиш», «Фантазії», «Секс-іграшки», «Великі цицьки». Ооох, «Для жінок». Раптом дзеленчить мій телефон: Бет, мобільний. Чорт забирай, вона наполеглива. Чому вона телефонує мені на роботу? Я цінний затребуваний співробітник. Оглядаю офіс, але ніхто нічого не помітив. Намагаюся переадресувати дзвінок на автовідповідач, але палець зісковзує й натомість я відповідаю на дзвінок.

– Алві! Алві! Це ти? Ти там?

Я чую, як її голос вигукує мое ім'я. Він тихий і далекий. Я закриваю очі й намагаюся заігнорити її. Я хочу завершити виклик.

– Алві! Ти мене чуєш? – каже вона.

Хапаю телефон, ляпаю ним по вуху.

– Привіт, Бет! Рада тебе чути!

Ні, серйозно, вона зробила мій довбаний день кращим.

– Ну нарешті. Слава Богу, я...

Я скрегочу зубами.

– Слухай, Бет. Я не можу зараз говорити. Мушу бігти на нараду. Бос чекає. Думаю, мене підвищать! Потім перетелефоную, гаразд?

– Ні, чекай, я...

Я вимикаюся й повертаюся до порно: прутні, цицьки, дупи. У когось є і член, і цицьки. Круто.

– Доброго ранку, Алвіно! Як ти сьогодні?

Підіймаю голову й бачу Еда (Боллза, обличчя як тестикули), що визирає з-за перетинки своєї кімнати. О Боже, ну що цього разу? Що йому треба? Окрім пересадки особистості?

– Привід, Еде, все гаразд. Що ти хотів?

– Просто дізнатися, як справи в моєї улюбленої колеги вранці в понеділок.

– Відчепись, Еде.

– Так, атож, звісно. Я просто хотів еее...

– Так?

– Еее... Я просто хотів поцікавитися, коли ти змогла б...

– Віддати півсотні баксів, які позичала?

– Так!

– Ну, очевидно, не сьогодні.

– Так, очевидно, не сьогодні.

– Тож відвали.

– Гаразд. Ну добре тоді. Па-па.

Його голова знову зникає за перетинкою. Нарешті. Боже. Цього тижня треба буде намагатися не зустрічатися з ним біля кулера. Я вже майже шкодую про те, що позичила в нього ці гроші. Вони були потрібні мені, щоб купити ваджазл[11 – Наклейки з блискіток для інтимних зон.], але, озираючись назад, думаю, це було не так уже й терміново. У мене було надзвичайно чуттєве побачення з до нестями чуттєвим хлопцем, із яким я познайомилась у голловейському «Паундленді». Я подумала, що трохи стразів додасть блиску нашій першій ночі пристрасті. Але блискітки були скрізь, по всьому ліжку, в нього на обличчі, в його волоссі. Одна прилипла до його очного яблука, і йому довелося йти до лікаря. Блискітки траплялися мені скрізь протягом кількох тижнів потому: в моїх туфлях, у гаманці, на упаковці нагетсів, на дні морозилки (не питайте). Найгірше, що він навіть не оцінив моїх зусиль: я виклала камінцями його ім'я поперек лобка – «ААРОН». Очевидно, там мало бути «АРРАН». Ну то й що, що я помилилась? Важливий сам порив. До кінця ночі лишилося лише «РАН»[12 – Run (англ.) – біжи.]

Повертаюся до порно. Зменшую гучність, щоб не чути було стогонів, але відео однаково дуже гучне. Стогони, й зітхання, й бурмотіння, й лайка. «Люблю твою дупцю, мала». Хтось кричить: «Курва!» Чоловік у масці саме займається фістингом із гарячою тітонькою за тридцять, коли я помічаю бічним зором Ангелу, що нависає над моїм кубиком. Лайно.

– Ти пишеш про порно від імені компанії?

– То був обліковий запис компанії? Упс. Винна, – кажу я.

– Тебе звільнено, – каже Ангела.

– ЯКА Ж ТИ КІНЧЕНА СУКА, – каже «ЮПорн».

Я хапаю сумочку, спатифілум, степлер та примірники «Спеки» й «Влижче»[13 – Closer – фантастичний роман із серії «Тунелі» авторів Родеріка Гордона та Брайана Вільямса. В ньому фігурують дві близнючки, Ребекка-1 та Ребекка-2.]. Я повертаюся додому.

Розділ другий

Арчвей, Лондон

Чайки розміром із бійцівських собак пронизливо кричать над головою. Лиси кричать, наче під час групового згвалтування. Пияки, лексикон яких обмежується словами «чорт» і «сука», кричать на перехожих. Прекрасний район, місце, про яке ріелтори кажуть, що воно розвивається, бо скочуватися йому вже нема куди. Усе довкола брудно-сірого кольору: небо, стіни, вулиці. На хворих деревах ростуть пластикові пакети й порожні бляшанки від пепсі. Не скажеш, що тут смердить дохлими щурами, але,

відчувши натяк на такий сморід, не надто й здивуешся. Навіть білки тут видаються скаженими.

Хтозна, навіщо я забрала степлер. Він не мій. Він мені не дуже потрібен. Мені нема що чи кого пристеплювати. Я викидаю його на чийсь газон.

За мною біжить безхатко з пакунком моїх листів під грифом «ОСТАННЄ ПОПЕРЕДЖЕННЯ».

– Агов, ти! Ти! Ти! – кричить він, затинаючись, задихаючись.

Я не зважаю на нього й продовжую крокувати вулицею.

Люди часто плутають наш ганок із великим контейнером для сміття. Вранці я постійно знаходжу порожні каністри від лагера, обгортки від кебаба, використані презервативи та зламані іграшки. Одного разу мені трапилася геть гола лялька Барбі з відтятою головою. Її рожеве тіло розпласталось на тротуарі, ніби то було якесь місце злочину з «Історії іграшок». Голови в полі зору не знайшлося, натомість перед нами виринає вбивче видовище – Арчвей-Тауер, неофіційно найпотворніша будівля Великої Британії. Яка краса.

Я штовхаю входні двері; вони завжди залипають, тож доводиться навалюватись як слід. Завіси скриплять. Хтось зробив розмашисте графіті «Лох». Думаю, це не я.

Знімати кімнату дешевше, ніж однокімнатну квартиру, але трохи дорожче, ніж жити в картонній коробці в підземному переході. Власне, останнім часом ця опція видається дедалі привабливішою, особливо коли вранці в лиху годину вистояєш чергу до ванної лише для того, щоб з'ясувати, що якийсь нехлюй забув за собою змити.

Ти однооко
Просиш тебе лишити,
А я змиваю.

Мое перше хайку за сьогодні. Ти не розучилась, Алвіно. Ти – геній поезії. Візьми з полиці Нобелівську премію. Ніколи не зраджуй своїх мрій.

Квартира розташовується на верхньому поверсі залатаного перепланованого вікторіанського будинку. Минулого тижня шматок даху пробив дірку в моїй стелі. Я написала власникові, поскаржилася на дощ. Він запропонував мені купити відро. Шпалери відшаровуються на стиках, але сумніваюся, що вони колись виглядали добре. Килими тут бежеві й протерті. Принаймні в мене е дах над головою (частково) й ліжко (матрац з «ІКЕА»), тож я намагаюся не скаржитися, особливо Бет. Вона ніколи не зрозуміє.

Я видираюся нагору нескінченними сходами. Посеред проходу стоїть чийсь велосипед. Запах плану, який ні з чим не сплутаєш. Ще сходи, а потім ще і ще. Я живу з парочкою нечупар, їх звуть Гері й Петті, або Джеррі й Петсі, або Гео й Пінкі, яюсь так, коротше. Вони здебільшого сидять удома, курять травку у вітальні, не відчиняючи вікон, щоб дорогоцінний дим не виходив, і слухають музику гуртів, про які я ніколи не чула. Вони вбираються в якісь

чорні хламиди, чорні футболки з черепами й безрозмірні чорні худі з недоладними флюоресцентними прикрасами. Я чорного не ношу.

Коли я заходжу, нечупари вовтузяться на дивані. Огидно. Вони витирають мокрі роти й переводять на мене погляд. Червоні очі. Вже обкурилися. Телевізор показує якесь беззмістовне лайно. Дім, милий дім.

– Привіт, – кажу, вішаючи ключі на гачок.

– Ага, – відказують нечупари.

На килимі – порожні пакетики від «Вотсітс»[14 – Кукурудзяні палички.] та «Скіттлз»[15 – Жувальні цукерки із фруктовим смаком.]. Напівпорожня пляшка «Доктора Пеппера». Я прокрадаюся повз них до кімнати й зачиняю двері. На засув. Вони – балакуча парочка. Якщо я втрачу пильність, вони відбалакають мені всі вуха. Можливо, саме це й трапилось з Ван Гогом. Хотілося б мені зараз абсенту.

Ліжко з ранку стоїть незастелене. Я скидаю туфлі й заповзаю під пухову ковдру, позіхаю широко, по-котячому. Думаю, можна поспати. Однаково більше нема чого робити. Я просто лежу там і чекаю, коли трапиться зомбі-апокаліпсис або щось інше, що нас розважить.

Стіни тонкі, як папір. Я чую, як нечупари за дверима кажуть:

– О Боже, я щойно знайшла її сторінку на «Фейсбуці»! Це збіса смішно.

Думаю, вони про мене говорять.

– Чекай, це ж навіть не вона, – каже Гері.

– Та вона! Просто скажено відфотошоплена фотка десь п'ятирічної давнини. Думаєш, є багато людей на ім'я Алвіна Найтлі?

Вони точно про мене говорять.

– Ахаха! Подивись! Вона живе в Гайгейті?[16 – Надзвичайно дорогий район на півночі Лондона.] – каже Джеррі.

– І працює поетесою в «Таймз літерарі саплемент»?[17 – Літературно-критичний щотижневик.] – каже Петсі.

– Вона зустрічається із Ченнінгом Тейтумом, – каже Гео.

– Вона збіса дивна! – обое нечупар в один голос.

Я нагострю уявного ножа.

– Додай її в друзі, – пропонує Пінкі. – Просто заради сміху.

– Зробив, – каже Гео.

Щось усередині мене помирає. Жорстоко з їхнього боку сміятися з моєї брехні. Покажіть мені хоч одну людину, яка не прикрашала б свого життя в

соціальних мережах. Не викривляла б правди. Не перебільшувала б. Просто маленька безневинна брехня, мое відретушоване життя. Ну то й що, що я не відомий поет? Кому яке діло, що в мене немає роботи? У мене принаймні є мета, якісь прагнення. А що є в них окрім хламідій? Лобкові воші?

– Днями я знайшов її у «Твіттері», – каже Гері. – Ти знала, що вона твітить хайку?

– Що таке хайку? – каже Петті.

– Нудно, – каже Джеррі. – Це такий типу дуже короткий вірш, до 140 знаків. Думаю, це щось корейське.

На мить вони відволікаються на «Джорді шор»[18 – Британське реаліті-шоу.] – один із пожилців горлає за щось на іншого. Входить третій і починає кричати на них обох.

Я злюся через те, що підслухала. Полишаю спроби заснути. Мій телефон у сумочці. Я дістаю його та витріщаюся на дисплей. Це «Самсунг гелексі S5». Я купила його на розпродажу в «Карфон верхаус»[19 – Найбільша мережа роздрібної торгівлі телефонами.]. Я знаю, що в усіх інших людей айфони, але мені подобається вирізнитись. У будь-якому разі, він виглядає як айфон, тільки дешевший.

«Покер»? «Солітер»? «Майнкрафт»? Котрась зі стрілялок, де треба всіх убити? «Гранд сефт ауто: вайс сіті»? «Дед тріггер 2»?

«Тіндер».

Настав час оцінити лузерів у додатку для знайомств. (Мене ніхто не оцінюватиме. Я поставила фотку Бет. Кмітливо, еге ж? Я не якась там дурна лялька.)

Прогорнути ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Боже, ні!

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Підступає блювота.

Очкарику, хто ти?

Надто худий.

Усмішка з нетрів бороди.

Схожий на жабу.

Незграбніший за краба.

Вуха як тарелі.

Зуби – чорні форелі.

Дивак у шапці.

Голий у краватці.

Як у Гітлера вуса.

Сип заразний, боюся.

А цей зизокий.

Хом'якові щоки.

Тату? на обличчі.

Землянин? Незвичний.

Туалетний селфік.

Нарцисичний ельфик.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

Ліворуч.

ПРОГОРНУТИ ПРАВОРУЧ! Чорти б тебе забрали! ПРАВОРУЧ! ПРАВОРУЧ! ПРАВОРУЧ! Привітики, Гаррі, двадцять сім років, звідкись за три милі звідси. Як ся маєте, сер? О, Пресвята Діво Маріє Матір Божа! Він те що треба. Ось він, Містер Саме Те, саме тут. Зараз я тебе прогорну. Та я з'істи тебе готова, Гаррі, двадцять сім, за три милі звідси. І краще тобі, чорт забирай, прогорнути мене праворуч у відповідь.

За п'ятнадцять хвилин: нічого.

За півгодини: досі нічого.

За годину: досі нічого. Ненавиджу «Тіндер».

За дві години:

ПАРА СПІВПАЛА! О Боже мій! О! Боже! Мій! Дихай, Алвіно, дихай.

Моя внутрішня богиня робить потрібне колесо та арабеск, наче клята тринадцятирічна білоруська гімнастка. Дихай, Алвіно, дихай. Що тепер? Він має мені написати? Я маю йому написати? Які правила? Що робити? Не можу повірити, що ми співпали.

Дзиччання.

Що це таке? Що це, в біса, таке? Повідомлення! Що він там каже? Що він пише? Ну ж бо, ну, ну, що він...

«Привіт, красуне».

Грьобана дурня. Він справжній романтик... маестро зваблення! Думає, я красуня. У нас буде секс. Треба ж таке, вау. У мене вже гіпервентиляція легень. Мої нижні губи напружуються, наче ясна моєї бабусі, коли вона їсть лукум. Що йому відповісти? Теж «Привіт, красунчику»? Ну гаразд, ось йому:

«Привід круасанчик».

Надіслати.

Що? Ні! «Привід круасанчик»? Я не це хотіла сказати. Довбана автозаміна. «Привід круасанчик»? Господи, скажи, що я цього не надіслала. Моя внутрішня богиня мартенсами із металевими носками вибиває з мене, скорченої клубочком, усе лайно, а я блюю і стікаю кров'ю від розриву селезінки. Він подумає, що я у відчаї. Можливо, в нього фобія стосунків і я вже його налякала. Так і є! Всьому кінець! Життя закінчилось. Він мене видалить. Мій єдиний шанс на щастя втрачено назавжди. Чорт, чорт, чорт! Що мені тепер робити?

Моя внутрішня богиня висуває дуже неспівливу пропозицію щодо того, як урятувати мою дупу: написати «Привіт, красунчику» знову й додати смайлик. Або смайлик із іронічним підморгуванням? Це виявить мій бунтівний характер? Чи підтвердить, що я гальмую? Хай там що, просто зроби це, Алвіно. І от...

«Привіт, красунчику;)».

Надіслати.

Очікування нависає наді мною хмарою тропічного дощу, який от-от полле і лишить мене мокрою до нитки в прозорому топі, з тушшю, що розтікається по щоках, як у змоклого Еліса Купера[20 – Американський рок-співак і автор пісень.].

Чому він досі не відповів? Я ж підморгнула, ні? Тепер він думає, що я ідіотка.

Дзиччання.

Він відповів! Слава яйцям!

«Круті цицьки».

О. Гаразд. Це так мило, правда ж? Він зробив мені вишуканий комплімент. Який джентльмен! Добре, тепер відповідай, Алвіно.

«Дякую».

Надіслати.

Цілуночок? Відправити йому цілуночок?

«Х».

Надіслати.

Пауза.

Чому він досі не відповів? Він більше не напише. Я занадто поспішила з поцілунком? О, яка ти молодець, Алвіно, просто розумничка. Тепер він подумає, що ти легка здобич. Уже б написала одразу «Може, трахнемося?» і не мучилася. «Лови фотку моєї вагіни...»?

Дзиччання.

«Зустрінемося? Ти ковтаєш?»

Ха-ха! Це що таке? Я... Я... Я що?

Моя внутрішня богиня випиває жменю аспірину й ріже зап'ястки у теплій ванні. Кров витікає з її вен, аж поки вода не стає малиною.

На жаль для нього, я й досі твереза.

«Ні, я кусаюся».

Надіслати.

Вийти з облікового запису.

Зайти ще раз.

«Збоченець».

Надіслати.

Видалити додаток.

Може, варто було сказати, що я веганка (це так модно зараз, гляньте лиш на Бейонсе чи Джей-Зі). Вічно мені хочеться кулаками після бійки махати. Ну, але принаймні моя внутрішня богиня померла, вона мене неабияк вибішувала.

«Фейсбук».

Входжу в свій профіль та продивляюся стрічку: це радше невроз, аніж цікавість. Ніхто не сказав нічого кмітливого з 8:21 ранку, коли я заходила сюди попереднього разу. У мене новий запит на дружбу від хлопця з моєї парочки нечупар. Відхилити. Хтось, кого я не знаю, запросив мене пограти в «Кенді краш сага». Звали. Я вподобую чийсь світлину мокрого персидського кошеняти в мийці: «Дофіга потворно», потім оновлюю свій статус: «Нарешті звільнилася з роботи!» – й додаю смайлик «у блаженстві». Опублікувати.

Гаррі, двадцять сім років, змусив мене думати про секс, але не те, щоб мені тут було з ким. Ось перелік моїх улюблених секс-іграшок, починаючи з найулюбленішої. Перше місце: «Ріал філ містер Дік», двадцятивосьмисантиметровий вібратор. Друге місце поділяють вібратори-кролики «Майті пінк» та «Сроббінг». Третє дістається фалоімітатору «Сілікон пінк плюс». Четверте: вагінальні кульки з вібрацією «Джигл болз». П'яте: знову кролик «Літл шейкінг» (насправді не бачу сенсу в цьому останньому пристрої, але припустимо).

Упевнена, що в моєї близнючки й близько немає секс-іграшок – вона занадто правильна для такого. До того ж у неї справжній реальний живий чоловік із пенісом, тож... думаю, він виконує свій обов'язок. Зате, на відміну від містера Діка, він не завжди готовий. Я відкриваю шухляду тумбочки біля ліжка й дістаю свій «Номер 1»; він мій коханець і найліпший друг. Я розмірковую, чи не почепити його на стіну (на кінці руків'я в нього є суперпотужна присоска для легкого прилаштування до дверей чи кахлів у ванній), але, здається, в мене немає на це сил.

– Пробач, Дікі, зайчику, але я не в гуморі.

Я легенько його цілую та запихаю назад у шухляду. Я палю цигарку за цигаркою, а потім ще одну та ще одну. Я не хочу палити й не отримую від цього задоволення, але мені нудно, як у самотній камері. Я граюся запальничкою, спостерігаю за тим, як полум'я виринає й мерехтить, червоне, потім жовте, в несвіжому стоячому повітрі. Це зачаровує. Я завжди була в захваті від вогню: невловима загадка, прима руйнування. Я не піроманка; я просто люблю спостерігати за тим, як згорає непотріб. Мене захоплює думка про те, що ця одна маленька запальничка здатна перетворити ціле місто на попіл: оце сила. Нерон це відчував, коли підпалив Стародавній Рим. З пагорба Палатин він, граючи на лірі, спостерігав, як люди з криками тікають геть від вогню й полум'я лоскоче їхні тоги й обсмажує ім волосся.

Нерон вичекав, доки пожежа вщухне, а потім збудував собі новий палац у серці міста, там, де вогонь винищив старі будівлі. Цим у Нероні можна захоплюватися: нахабства чуваку було не позичати.

Прометей був теж нічо так. Він знав, що правила існують для того, щоб їх порушувати. Ото він довів Зевса до сказу, коли запалив факела від сонця й приніс вогонь людям! Виявилося, що Зевсу не хотілося, щоб людство спалювало всякий мотлох, так само як моїй матері. Вона не хотіла, щоб я спалювала ведмедиків Бет, або сусідських кішок, або сарай із замкненим у ньому собакою. (Із собакою все гаразд. Мама почула його гарчання ще до того, як обвалився дах.) Деякі люди просто не вміють розважатись. Мій старий директор школи був теж той іще кайфолом. Ну за що він вигнав мене, просто за те, що я підпалила його машину?

І взагалі, кому потрібна та школа? Тепер, коли ми всі під'єднані до мережі, освіта дітям не потрібна. Інтернет усе знає. Це просто неймовірно, скільки всього можна вивчити онлайн, позбавивши себе необхідності стикатися з головними вошами, шкільною формою та напівсирими обідами. Лише за цей тиждень я дізналася, що всі ми живемо всередині створеної комп'ютером голограми, що Чандлера в «Друзях» грав Метью Перрі (я не могла згадати, тож загуглила) і що, коли жіноча й чоловіча особини морського чорта паруються, їхні тіла зливаються назавжди. (Очевидно, море таке величезне й глибоке, що коли чоловіча особина знаходить жіночу, то міцно тримається за неї, аж поки не втрачає власні очі й внутрішні органи, аж поки їхні тіла не зливаються в єдине, зі спільною кровоносною системою.) Цікаво знати.

Я прочитала набагато більше, ніж Бет з усіма її науковими ступенями (не те щоб це було змагання). Мій мозок переповнений. Я закінчила Університет життя з відзнакою. Коли людина хоче бути розумником, але не мусить при цьому бути зарозумілою, її називають самоуком.

Я встаю та суну на руїну кухні. Чай – найдешевший, не з тих вишуканих напоїв, які замовляє моя сестра: дарджилінг, «Ерл грей» або органічна в дупу арабіка від «Рейнфорест альянс». Я не боюся, що мене звільнять. Я досі думаю про Бет, знов і знов прокручую її слова в голові: «Я б хотіла ще раз запросити тебе на нашу віллу в Таорміні. Ти мені потрібна. Благаю тебе. Приїзди».

Та відчепися вже від мене.

А все ж цікаво, що їй треба? Може, їй потрібен мій кістковий мозок або ж там нирка? Від мене вона їх не отримає, доведеться просити маму.

– Чаю? – питаю я.

Нечупари якось дивно на мене дивляться й хитають головами. Я наповнюю чайник, повертаю вимикач. Фе, чого він липкий? Нарешті я знаходжу свою кружку – мені нема чого декларувати, окрім власної геніальності, – в сприятливому для розмноження бактерій середовищі й мию її. Коли я закінчую, на ній стільки ж плям, скільки було до миття. Лишився один чайний пакетик. Я тицяю його на дно чашки й дивлюся на нечупар. Вони витріщаються на мене, та щойно помічають мій погляд, як переводять очі на

Джеремі Кайла в телевізорі. Кінчені. Знежиреного молока в пляшці лишилося на сантиметр. Я заливаю пакетик водою, прикінчую молоко.

– Ем, – каже Гері, коли я простую до своєї кімнати. – Можна тебе на пару слів?

Я йду повільно й розливаю гарячий чай собі на ногу: досить, щоб стало боляче й на спідниці лишилася пляма, але не достатньо для того, щоб піти по рушник.

– Звісно. Що таке? – питаю я, присідаючи навпроти. Краще б цій розмові швидше закінчитись. Це взагалі хлопець чи дівчина?

– Ми тут подумали, – каже Гері. Подумали? Сумніваюсь.

– І нам здається, що так не піде, – каже Петті. Чи Пем.

Без будь-якого виразу на обличчях вони чекають, що я відповім. Я мовчу.

– Нам здається, ти мусиш виїхати, – підказує Гео. Чи він Грем?

Оце й усе. Без жодних подальших пояснень. Або вони знайшли третього емо-нечупару, який хоче в'їхати до них, або ж я їм просто не подобаюсь. Але чому я їм не подобаюсь? Вони знайшли в мене дохлу білку? Чи це тому, що я не заплатила за квартиру? Повірити не можу. Це я мушу їх виганяти, хоча, здається, вони були тут перші.

– Завтра, – каже Петті, відрепетирувано насупившись.

Шкода, що в мене немає самурайського меча. У таких ситуаціях вони стають у пригоді.

– Звісно, – кажу я. – Не питання. Взагалі-то я й так збиралася переїжджати найближчим часом. Я їду у відпустку на Сицилію, тож...

Час знайти ту картонну коробку. Я знала, що сьогодні мій щасливий день.

Я дрібочу до своєї кімнати й кидаюся на ліжку. У мене втуплюється стара світлина. На ній я та моя близнючка. Бет виглядає як супермодель. Я виглядаю як волоцюга з підвищеною кошлатістю. Це фото зроблено в день випускного Бет. Вона була вся така феноукладена, блисконамашена й випечена, наче Чеширська кішечка. У мене похмілля після цілої пляшки «Малібубу», яку я видудлила сама на дереві біля нашого будинку. Я чесно не бачу схожості. Наскільки я можу судити, ми зовсім різні.

Я довго дивлюся на фото.

– Що ти від мене хочеш?

Я чую, як по інший бік Європи вона думає:

«Приїзди на Сицилію, Алвіно, приїзди, приїзди, приїзди!»

Ми як дві квантові частинки, з'єднані назавжди. Вона глюон, а я кварк. Я темна матерія, а вона... думаю, просто матерія. Між нами е надприродний зв'язок. Вона забивається головою – у мене мігрень. Я ламаю ногу, в неї болить коліно. Вона виходить за заможного сексуального італійця й переїжджає в Таорміну, а я живу з якимись нечупарами, і мене відшивають у «Тіндері». Здається, це не завжди спрацює.

Моя близнючка завжди в моїй голові, наче ампутована кінцівка, яку відчуваєш, – не здорова, яку втратив під час автокатастрофи, а охоплена гангrenoю, смердюча, така, якої ти радо позбавився б. Алві з Бет, Бет з Алві, так було, та загуло. З часів Оксфорда. З епохи Амброджо. Хоча в нас із Бет однакова зовнішність, привабливою з нас двох завжди була Бет. Бет перша пішла й заговорила й навчилася ходити на горщик і трахатися. Я зариваюсь обличчям у подушку.

«Ррраааааа!»

«Фейсбук».

У мого статусу один новий «лайк» від Елізабет Карузо: це моя сестра.

Ну звісно.

Я втуплюся в телефон, виколупую шматочки сміття, що застрягли в клавіатурі, витираю з дисплею малиновий джем. Я перечитую листа, якого надіслала Бет: «Дай знати, коли будеш у Лондоні, було б непогано перетнутися» – таке радше скажуть надокучливому бізнес-партнеру, ніж людині, з якою колись ділили одне лоно. Тепер, коли я перечитую її листа, скидається на те, що вона щиро хоче мене бачити. «Ти мені потрібна. Благаю. Приїзди». Ну гаразд, Бет, бра-дідько-во, ти перемогла. Сподіваюсь, я зможу купити хоч якийсь сонцезахисний крем. Маю надію, вулкан Етна спить. Я починаю писати.

Від: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 24 серпня 2015 11:31

Тема: RE: Відвідини

Привіт, Бет!

Вибац за мого попереднього листа. У мене справді були складні часи на роботі. Тепер, коли роботи в мене немає, в мене з'явився час навідати тебе. Ти маєш рацію: два роки – це дуже довго. І я, звісно, страшенно хочу побачити Ерні, а твоя вілла, мабуть, розкішна. Я вільна на невизначений термін (і мені справді потрібен відпочинок), тож скажи, коли тобі буде зручно, і я пошукаю дешеві квитки онлайн.

Алві

Надіслати.

Прив'яжу покупку до однієї з кредиток. Це не справжні гроші, лише якісь циферки. Похвилююся про це пізніше. Це лише грудка землі в порівнянні з Еверестом моїх боргів, лише дрібка. Я її майже не помічу. (Я намагалася писати в банк, щоб пояснити їм, що з моїм балансом, певне, сталася якась помилка, але вони мені не повірили. Вони впевнені, що не впарили мені страхування внесків[21 – Йдеться про скандал, що розгорнувся у Великій Британії і пов'язаний зі страхуванням, яке продавалося клієнтам банків, коли ті брали кредит. Передбачалося, що страхування має захистити клієнтів у разі хвороби або втрати роботи. Однак, оскільки страхування часто оформлювалося без відома клієнта або з порушеннями закону, люди виступили проти подібної практики й банки зобов'язали повернути гроші, стягнуті за страхування.] та не взяли з мене зайвих коштів за свої послуги. Збіса типово. Банкіри-вампири. Нехай горять у пеклі, ось що я хочу сказати.)

Розділ третій

У вікні кебабної обертається невпізнаване м'ясо – кішка? щур? лисиця? голуб? Щось жовте, кап, кап, скрапує на металеву решітку вниз. М'ясо шкварчить і бризкається, сичить і смажиться: рожеве, потім коричневе, потім сіре. Повітря всередині важке, тхне жиром. До прилавку підходить привабливий молодий чоловік у заплямованому фартуку та картонній шапочці. Волосся спадає на обличчя, щетина з-під рук стиліста. Я уявляю собі, як він може виглядати під одягом: усі благословенні 33 сантиметри пеніса Марка Волберга з фінальної сцени «Ночей у стилі бугі»?

– Звичайний?

Я киваю.

– Взагалі-то, я голодна, зробіть два.

Він бере сріблясту, із довгою ручкою болгарку для кебабу, клацає вимикачем. Лезо виблискує в неоновому світлі. Зубчаста пилка дзижчить, вібрує, стрекоче, обертається. Він відпилує шматочки – тоненькі скибочки м'яса – й ловить їх кишенькою з лаваша. Латук, помідори, цибулю не треба, подвійний соус.

– Вісім дев'яносто дев'ять.

Скільки? Це грабунок серед білого дня. Та все ж я плачу, лишаючи два пенси щедрих чайових. Забираю свої донери та банку недієтичної коли і зжираю їх дорогою до квартири, виколупуючи цибулю (покидьок...), ляпаючи на тротуар, злизуючи кетчуп, що стікає мені по пальцях: пляма на сорочці, пляма на туфлі, пляма на асфальті, ляп, ляп, ляп.

Мені трапляється книжковий секонд-генд із примірником роману Бет у вікні: 50 пенсів. Я зупиняюся наче вкопана. Це дешевше, ніж туалетний папір. Але я однаково не куплю цієї книги. Я б не читала її, навіть якби мені заплатили. Ну, можливо, якби заплатили справді багато. Дивлюся через плече, Бет ніби переслідує мене. Не можу повірити, що бачу її книгу в цьому магазині. Дивлюся на телефон і бачу, що вона мені відповіла:

Від: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Кому: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Дата: 24 серпня 2015 13:10

Тема: RE: Відвідини

Люба Алві!

Звісно, я прощаю тебе, і, звісно, ти мусиш приїхати. Я забронювала тобі квиток на завтра на ранковий рейс «Британських авіаліній» до Катанії (маршрут у додатку). У тебе буде клаб-клас[22 – Перший клас.], люба, тож не втраť нагоди напитися безкоштовного шампанського. Я буду розчарована, якщо ти прилетиш тверезою. Сподіваюся, це не надто скоро, адже ти сказала, що робити тобі нема чого, ну і мені просто дуже вже кортить тебе побачити. Амброджо тебе зустріне. Попереджаю, він водить як Льюїс Гамільтон[23 – Британський автогонщик.], але на «ламборгіні» ви доїдете за п'ятнадцять хвилин замість сорока.

Не забудь узяти купальник і капелюха: сонце тут просто вбивче. А проте не хвилюйся, якщо в тебе їх немає, в Таорміні, трохи далі, можна купити «Прада» й «Гуччі».

Побачимося завтра!

З любов'ю,

Цілую, Бет

Р. С. Чудові новини щодо звільнення. Здається, ти ненавиділа цю роботу, так?

Р. Р. С. Скільки, ти сказала, важиш?

Я довго дивлюся, не кліпаючи. Коли я нарешті кліпаю, лист від Бет і досі на екрані. Швидка вона: завтра вранці. Вона купила мені квитки? Контроль – її пунктик.

І звідки така одержимість моєю вагою?

Від: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Кому: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Дата: 24 серпня 2015 13:20

Тема: RE: Відвідини

59 кілограмів. До завтра.

Надіслати.

Бет відповідає майже миттєво.

Від: Елізабет Карузо ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com

Кому: Алвіна Найтлі AlvinaKnightly69@hotmail.com

Дата: 24 серпня 2015 13:23

Тема: RE: Відвідини

Чудово! Я теж! Цілую.

Що? Як це взагалі можливо? Вона ж нещодавно народила. «Не можу скинути вагу після пологів, і це страшенно мене бісить».

Тепер ви розумієте, що я мала на увазі? Першокласна сука.

Завтра вранці я лечу на Сицилію клаб-класом (що воно таке?), а потім мене підкинуть на «ламборгіні». Звучить казково. Як мені кортить побачити Амброджо, він просто свято для очей. Він як Бред Пітт, помножений на Ештона Кутчера в степені Девід Генді. Може, Бет не така вже й дурепа.

Я кидаю обгортки від кебаба на ганок, на купу до інших, і підіймаюся сходами через дві приступки.

* * *

Я сама в квартирі, якраз як я люблю. Якби ж так було завжди. Я вже викурила одну за одною шість цигарок і випила більшу частину пляшки «Піно

гріджо», яку знайшла в холодильнику. Вона не моя, але завтра я їду, тож мені цілком і повністю начхати.

Я відчиняю шафу та дістаю з-під ліжка валізу. Здмухую пил, змітаю сигаретні недопалки й панчохи. Не можу повірити, що знову їду до Бет. З народження до коледжу ми були практично нерозлучні (але не тому, що самі так вирішили: подумайте про стьожкових червів, або дракункульоз, або кровососних паразитів). Це було двадцять шість років, десять місяців і двадцять днів тому. Штовхаючись у солоному амніотичному морі, ми не могли дочекатися моменту, коли станемо окремими створіннями. Дев'ять місяців плавати обличчям до чиеїсь дупи – це надто довго. Бет вирвалася першою, вжухнувши родовим каналом, наче канадська зірка бобслею, яка претендує на золоту медаль Олімпійських ігор. Я застрягла, народжуючись ногами вперед. Акушерці довелося неабияк мене тягнути. Те, що я заклала стопи за вуха, спричинило розриви. Не варто пояснювати, що після народження першої дитини мамі довелося сильно тужитись. Нащо я була їй потрібна? У неї вже була Бет. Я була надлишковою, нікому не потрібною рекламною акцією «купуй один, отримуй другий безкоштовно». Нерозпакованим сиром, що гние в глибині холодильника. Другою упаковкою печива «Джаффа», яке ніхто ніколи не з'їсть. Чимось, про що легко забути, що легко ігнорувати.

Мама вічно «забувала» про мене, так само як «забула» повідомити, що емігрує до Австралії. Вона «забула» зробити мені щеплення, і я підхопила кір. Вона «забула» привести мене додому з супермаркету, забула мене в потязі в Пензанс. Вона «забула» запросити мене на похорон бабусі. (Не моя провина, що вона померла. Я просто навідувала її, коли вона нарешті дала дуба.) Ну, тепер ви маєте уявлення.

Через те, що я застрягла, мене помістили в акваріум, тобто в інкубатор. Це було якось пов'язано з нестачею кисню. Коли мене вперше побачили, я була яскраво-фіолетова. Через те, що я лежала в акваріумі, я мала лишатися в лікарні. Мене не годували грудьми, на відміну від Бет. Медсестри годували мене з пляшечки. Мені діставалася тільки суміш. Мама лишалася з Бет, її дорогоцінною первісточкою, і вони вдвох чудово проводили час. Коли мене нарешті виписали, за кілька тижнів, мама приїхала по мене лише після того, як отримала три повідомлення на автовідповідач. Звісно, на той час у них уже був міцний зв'язок із Бет. До того ж усі знають, що третій зайвий. Така модель стосунків існувала протягом двадцяти шести років: мама була лінива, Бет було легко любити – вона була слухняна, добре поводитися, бездоганно виглядала. Вона ніколи не змушувала нас ніяковіти перед сусідами, не тікала, не мала проблем із поліцією. Вона не лаялася й нічого не підпалювала. У ній жодного разу не розчаровувались.

Мене називали на честь нашого батька, Алвіна (ото багата уява!), а Елізабет – на честь Її Величності королеви (цю історію мама не втомлюється переповідати). Якось так сталося, що мама не дуже добре ставилася до батька. Вони розійшлися невдовзі після нашого народження, і він поїхав жити до Сан-Франциско. Після цього я його не бачила. Не надто велика втрата. Мабуть, він був якийсь недоумок. Мама ніколи б не погодилася жити в Америці, чи в Гренландії, чи в Афганістані, чи деінде – так вона любила королеву. Віддана, як собака. Єдине, чому вона погодилася переїхати до Австралії зі своїм другим чоловіком (безнадійним хамом на ім'я Руперт Вон Віллубі), – це те, що Сідней підпорядковується королеві. Свідома громадянка, справжня патріотка, вона завжди віддавала перевагу Елізабет, а

не мені. Якби ж тільки існувала якась королева Алвіна! Я перевіряла у «Вікіпедії», але ні, такої не було. Лише дурна зникла дівчина з роману Д. Г. Лоуренса, якого я не читала.

Мій найперший спогад? Я встромляю шпильки в ляльку Бет. Не питаєте чому. Уявлення не маю. Мені тоді було три або чотири. Тоді я не знала всього цього лайна про вуду. Одного дня я просто знайшла її ляльку й подумала, що весело буде простромити її голками. Так воно й було. Я й досі бачу, як вона лежить там, на туалетному столику: довге біляве волосся й великі блакитні очі, повіки самі заплющуються й розплющуються, коли рухаєш її головою. Садись її – розплющуються. Вкладаєш – заплющуються. Розплющені. Заплющені. Розплющені. Заплющені. Можна годинами розважатись.

Я так знайшла мамині шпильки, запхані до шухляди. Вони були довгі, тонкі, сріблясті, з кольоровими кульками на кінцях. Їх було десь п'ятдесят у маленькій квадратній коробочці. Я витягала їх по одній і встромлювала. Просто, як два на два. Я очікувала, що кукла плакатиме, але вона просто мовчки лежала там і терпіла. Я почала з підшов. По чотири в проміжках між маленькими рожевими пальчиками, потім одна й ще одна в довгі лінії уздовж ніг. Вони входили в пластик глибоко і плавно. Стирчали добре й міцно, як голки іжака.

Я продовжувала, шпилька за шпилькою, по всьому тілу, в живіт, у груди, в щоки, в чоло, в скроні. Я штрикала їй в очі, але вони не проштрикувались: очні яблука було зроблено з блискучого твердого скла. Коли я закінчила з передньою частиною, я перевернула її й почала встромляти голки їй у спину. У сідниці. У потилицю. Все йшло добре аж до останньої шпильки, червоної, здається.

Не знаю, що сталося, та коли я діставала її з упаковки, то вколола великого пальця. Шок був колосальний. У цьому віці? Та це майже як землетрус. На пальці вискочила намистинка крові: бездоганна, кругла, червона до пари шпильці. Я була ну чисто Приспана красуня, що крутила своє веретено. Ні на мить не замислюючись, я злизала її. Тваринне. Інстинктивне. Тоді я вперше відчула смак крові. Він був не схожий ні на що з того, що я досі куштувала: солоний, металевий. Заборонений, як вино. Мені відібрало мову. Я стала інша.

Але то було тоді, а це є тепер. Я не бачила своєї сестри цілих два роки, з моменту її вінчання в Мілані, в тому довбаному соборі. То була справжнісінька катастрофа. Навіть думати не хочу. Я запалюю ще одну цигарку, вдихаю повні легені раку, сідаю на підвіконня та витріщаюся на голубів. Вони витріщаються на мене. Зловісні. Кровожерливі. Маленькі чорні очиці виблискують пекельним вогнем. Хлопці, це хтось із вас наклав мені на плече? Усі дивилися Альфреда Гічкока і готові напасти будь-якої миті.

У пам'яті раптом зринають сцени з весілля Бет – непрохані гості...

Я ковтаю ще вина.

Протягом місяців до «великого дня» Бет мама телефонувала мені й питала:

– З ким ти будеш, Алвіно? Мені треба знати для плану розсадки/для запрошень/щоб просто подіяти тобі на нерви.

– Але мамо, чому я маю приходити з кимсь? Нащо мені взагалі хлопець?

– Мені зараз ніколи це обговорювати, Алвіно. Брюссельська капуста розвариться, і ваш батько її не їстиме.

– Він мені не батько.

Тиша.

– Чому ти не можеш знайти собі гарного молодого чоловіка, як-от Амброзія? – питає вона.

О Господи, допоможи. Знову за своє.

– Амброджо, мамо. Він тобі не рисовий пудинг.

Щоправда, я б так його й з'їла.

– Твоя сестра звиває гніздечко, і ти теж не молодшаєш.

– Так, я знаю. – Мені було двадцять чотири.

– І привабливішою не стаєш.

Трясця моїй матері! Вона знає, як мені допекти. Я зморгую сльози і шморгаю занадто голосно. Не те щоб мені кортіло померти на самоті.

– Я цілком щаслива й без хлопця, а останній тип, з яким я трахалася, виявився молюском.

Одна з дивовижних властивостей молюска – це його економна здатність використовувати один і той самий орган для різних функцій. Наприклад, останній хлопець, із яким я спала, використовував свій член і як пеніс, і як мозок. А ще він був слизький. У поганому сенсі. Ні, мій досвід показує, що хлопці забирають забагато часу й висувають забагато вимог. Як «Тамагочі», яке було в мене в дитинстві й померло. На щастя для мене, Бог створив «Тіндер», а коли той провалився – «Дюрасел».

Я чую, як вона помішує капусту на протилежному кінці дроту: вода кипить, і бульбашиться, і хлюпає, а на стелі гуде вентилятор. Я майже відчуваю запах.

– Як там звали твого останнього хлопця? Майкл, чи Саймон, чи Річард, чи якось так?

– Звідки я, в біса, знаю?

Може, Ахмед?

– Я згубила лік, люба, їх якось забагато.

Я скрегочу зубами.

Незважаючи на ці розмови, я ніяк, чорт забирай, ніяк не могла піти на велике білосніжне весілля Бет сама: одиначка, непарна, соціальна парія. І одного дня, коли мама знову мені зателефонувала, я здалась. Я назвала перше-ліпше ім'я, що спало мені на думку.

– Алекс, мамо. Його звуть Алекс.

– А, Александрос?

– Що?

– Він грек?

– Ні!

– Він багатий? Корабельний магнат? А прізвище?

– Ні, ні, і я не знаю!

– Добре. Гаразд. Надішлю запрошення вам обом. І закінчу з розсадкою гостей. Ви сидітимете за столиком «Жимолость» між двоюрідною бабусею Верою та дядьком Бартолом'ю. Впевнена, вони будуть щасливі познайомитися з ним. Колись вони плавали в круїз на Корфу.

Звісно, я не знала нікого на ім'я Алекс і, сидючи в літаку «Ізіджет», який от-от вилетить у Мілан, місця собі не знаходила. Думаю, можна було сказати, що його терміново викликали у справах – ну там, один із його кораблів врізався в айсберг, – але вони б не повірили. Одна на розкішному весіллі сестри. Непотріб. Другий сорт. Я впадала (ще глибше) у відчай.

Я вирішила запросити того, хто сидітиме поруч зі мною в літаку. Ризиковане рішення, так, але дивним чином збуджує. Я спостерігала, як один за одним пасажери заходять у літак... Ооо, оцей симпатичний: дизайнерські джинси, чисто виголений, дорога на вигляд сумка. Це «Прада»? Він повертає ліворуч і сідає поруч із дружиною із зовнішністю моделі з реклами нижньої білизни та дитиною з реклами «Геп». Чудово. А як щодо цього? О, цей просто розкішний. Схожий на Тайсона Бекфорда[24 – Модель.]. Діамантові сережки. Светр «Ральф Лорен». Сексуальна усмішка. Він сідає за мною поряд зі своїм ще накачанішим хлопцем. Хтось убийте мене. Зараз же.

– Привіт! – каже довговолосий бородатий надмірно татуйований тип у стилі «Харлі Девідсон», сідаючи біля мене на крісло біля проходу. – Я Адам.

Адам? Майже. Підходить.

Від нього пахло гідропонною марихуаною. Він або був глухий, або говорив на джорді[25 – Північноанглійський діалект.]. У нього було тату «мама» і тату «тато», а також тату «шардоне» уздовж його рябої шиї. Засохле моторне масло під нігтями, струпи на обличчі від падіння з мотоцикла. Адам був ще розбещеніший за мене. Двоюрідна бабуся Вера не витримала б і двох хвилин. Протягом наступних двох із половиною годин все, що ми могли, – це не дійти до консумації нашої жаги в клубі «Вище ноги від землі», але в туалет постійно була черга, і в будь-якому разі я знала, що маю змусити його чекати, інакше він ніколи не поїде зі мною.

Ми трохи полизалися, чим страшенно роздратували літню пані, що плела біля вікна, а потім він увійшов у мене пальцями під опущеним пластиковим столиком. Тоді я й спитала в нього:

– Поїхали зі мною на весілля в Мілан? Я відшкодую збитки, – сказала я, підморгуючи й кладучи йому руку дуже високо на обтягнуте шкірою стегно.

– Гаразд, – сказав Адам із туманною усмішкою.

Це мало бути ідеально.

Справедливо буде відзначити, що він був «не в моєму репертуарі», але синиця в руках і так далі. Особливо коли ця синиця вже однією лапкою в твоєму «кущику». Не моя провина, що ми прийшли до церкви першими, не моя провина, що ми не могли відірватись одне від одного. Мабуть, йому сподобалася моя безбретелькова сукня зі спандексу, що ледве дупу закривала, та срібні ботфорти. (Я доклала чимало зусиль, щоб вдягтися на весілля Бет, – намагалася створити ефект сідниць Піппи Міддлтон[26 – Сестра Кейт Міддлтон, дружини англійського принца Вільяма.].) Ми трохи пообжималися на лаві, в дальньому кутку, але коли прихожани почали сходитися, ми піймали на собі дивні погляди. Люди шепотілись. Показували пальцями. Цикали. Нам треба було сховатися. Уздовж стіни в церкві стояли маленькі зручні будочки (дякую тобі, Боже, за сповідальні). Вони були якраз підходящого розміру й закривалися червоними оксамитовими шторками, які могли забезпечити нам приватність. Тож я схопила Адама за руку, і, коли церква наповнилася, ми просковзнули в одну з будочок.

Спершу ми поводитися тихо (адже ми все-таки були у церкві), та, напевне, ми трохи забулися, коли він заганяв мені так, що я билася спиною об стінку з червоного дерева, сидючи на його члені на лаві. Пам'ятаю, як я сп'яніла від цієї несумісності: ми трахаємося в церкві. На смак Адам був як корнуольська перепічка й дивно тремтів і здригався, коли кінчав. Дерев'яна перетинка билася об кам'яну. Пам'ятаю, він, здається, скавучав. Я кричала щось на кшталт «Господи Боже мій» чи «Трахай мене до неділі!», Адам кричав «Мама!». Кінчивши, ми випали з-за шторки, якраз тоді, коли Бет із друзями йшли проходом. Бет вмить стала бурякова – я досі пам'ятаю її обличчя. Усі дивилися на нас. Маленький хлопчик запитав у Адама, чи він, бува, не Ісус (думаю, це через бороду). Мама опустила відеокамеру. Всі дивилися на Бет, потім на мене, потім знову на Бет. Глядачі на непристойному тенісному матчі.

Такого б ніколи не сталося, якби Бет запросила мене бути дружкою.

Після цього, коли священик попросив Адама піти, весілля було нудне. То був гучний білосніжний захід із сотнями гостей, яких я не знала, здебільшого італійців. Усе було дуже по римо-католицьки. Мама змінила план місць. Мене запхали до персоналу на кухню. Там мене затисло в бутерброді між товстим пекарем Джузеппе й посудомийником Тото. Не в приемному сенсі цього слова. Обід складався з тринадцяти страв: закуски, пасти, лобстера, дичини, телятини... Весільний торт був 183 сантиметри заввишки. Пляшка за пляшкою півторалітрового марочного «Просекко», чарка за чаркою гірко-солодкого лимончело. Усю ніч ми танцювали тарантелу: сотня людей, тримаючись за руки, бігає колом, пришвидшуючись разом із музикою, знов і знов раптово

змінюючи напрям і зрештою звальюючись від запаморочення у велику купу на підлозі. Гості приколювали банкноти на пишну сукню Бет, а я їх знімала. Того вечора я заробила 3000 доларів.

До мене підійшло декілька хлопців. Друзі Амброджо були вдягнені як статисти з «Матриці»: довгі чорні піджаки, темні окуляри. Очевидно, всі вони працювали на Сицилії типу як «сміттярами», що звучало якось грубувато, та й у будь-якому разі після Адама я була не в настрої. Моя бабуся запитала мене, чи я не веганка, «як та мила Біллі Джин Кінг»[27 – Відома американська тенісистка.]. Вона не могла зрозуміти, чому я не виходжу заміж, як моя сестра, і не танцюю з жодним із цих привабливих чоловіків. (Думаю, під час інциденту з Адамом вона задрімала...) Виявилось, що вона мала на увазі «лесбійка», а не «веганка». Лише для того, щоб вона відчепилася, я сказала їй, що люблю жінок, «як та мила Джоді Фостер», але вона не знала, хто це. «Кара Делевінь?»[28 – Американська супермодель.]. Елен Дедженерес?[29 – Американська телеведуча.].» Теж глухо.

Бет була така красива, ну просто інша людина. Коли нас ставили поруч для численних святкових фотографій, я думала про фотографії «до» та «після» з якогось телешоу на кшталт «Свон»[30 – Лебідь, із натяком на казку «Гидке качення».]. Бет була принцесою, а я – жабою. Бет видавалася старшою, дорослішою. Я знаю, що формально вона народилася на двадцять хвилин раніше, але різниця видавалася більшою. Вона була вищою, мудрішою, впевненішою. Можливо, це шлюб із багатством робить таке із людьми? Звідки мені знати. Їхня «альфа-ромео» була прикрашена квітами, пелюстки яких вистеляли їм шлях до la dolce vita. Я не втрималась. Я плакала. Амброджо був ідеальний, і він мав бути моїм. То було несправедливо. То була трагедія.

У будь-якому разі, Бет майже не розмовляла зі мною відтоді. Ну, до цих листів. Правда, якщо добре подумати, вона майже не розмовляла зі мною й до того, якщо точніше, з осені 2007-го.

Я загашую недопалок і цілю ним у голуба крізь вікно. Промажую. Коли я дивилась, як вона йде церковним проходом, до мене дійшло, що тепер нас роз'єднала назавжди. Так, лікар перерізував наші пуповини двадцять п'ять років тому, але до шістнадцяти ми жили поряд. Алвітабет. БетізіАлві. Ми жили в одній кімнаті, спали на одному двоповерховому ліжку, читали одні й ті самі книжки. Її вплив на мене був визначальним. З усіх людей вона була найближчою до «друга», навіть попри те, що я здебільшого ненавиділа її. А потім вона пішла.

Роз'їхавшись по різних містах, ми вели різні життя. Бет поїхала вчитися в Оксфорд, я вирушила до Лондона. Не пам'ятаю чому. Думаю, тому, що мені видавалося, що вулиці тут вимощено золотом, але згодом з'ясувалося, що це було собаче лайно та жуйка.

Я наче Дік Віттінгтон, тільки невдаха й жінка. Ви знали, що в Арчвеї є статуя його kota? Ось що буває, коли стаєш мером Лондона: люди роблять вапнякові фігури твоїх домашніх улюбленців. Якщо/коли я стану мером, хтось витеше пропорційно збільшену модель містера Діка, щоб його уздірили нащадки. Він стоятиме на постаменті на Вайтхолл. Я знаю, що Кен Лівінгстон тримав удома тритонів. А в Бориса Джонсона[31 – Британський політик, мер Лондона.] є домашня тваринка. Це тільки мені видається, що Дональд Трамп і

Борис Джонсон схожі на розлучених при народженні близнюків? Краще б нас із Бет теж розлучили. Вдочерили мене чи Бет. Бет чи мене. Бет. Бет. Безперечно, Бет.

Я ковтаю ще вина.

Тепер у нас немає нічого спільного, окрім ДНК.

Людям завжди здається, що близнюки – найкращі друзі, що між ними є психологічна близькість, нерозривний зв'язок. Та що вони взагалі про це знають? Дайте-но мені хвилинку. Чи сподобалося б вам усе життя жити в тіні свого допельгенгера[32 – У літературі епохи романтизму двійник людини, темний бік її особистості.], який в усьому вас перевершує? В якого закохана вся школа? «Запитай у сестри, чи вона погуляє зі мною. Вмов свою сестру зустрітися зі мною на велопарковці сьогодні після уроків». Чи ви б не зненавиділи цю людину? Ну хоча б трішки? Навіть якби любили її мало не до смерті? Напевне, саме в таких випадках і кажуть «люблю й ненавиджу». Бет відповідала за любов, тоді як я взяла на себе зобов'язання з ненависті. Принаймні, думаю, колись вона мене любила. Терпіла, може. Ніхто ніколи не любив мене, не любив мене як слід, як у книжках. Запалюю сигарету.

Бет написала роман, коли ще навчалася в університеті, як Зеді Сміт[33 – Англійська письменниця, що написала свій перший бестселер ще під час навчання в університеті.], тільки без таланту. Звісно, я його не читала, та впевнена, це повне дровчево.

Читати роман Бет – це все одно що слухати, як Бет розводиться й розводиться десять годин поспіль; їй подобається, як звучить її голос. (Коли я жила з Бет, мені хотілося зробити на обличчі тату «стули чортову пельку».) Я не дуже люблю говорити. Принаймні з іншими людьми. Мені більше подобається поезія.

Сьогодні я написала ще одне хайку:

Літня пустеля
Місто спорожніле
Тільки ос рої.

Не скажу, що від того багато користі. Навіть хайку для мене задовгі – цілих три рядки. Мені подобається поезія Езри Паунда; у вірші «На станції метро» лише два рядки. В ідеалі досить було б і одного. Або жодного. Тиші.

Я копірсаюся в купі старого одягу в дірявому пакеті й знаходжу сукню, яку не носила з жовтня 2007 року, – обтислу сукню кольору фуксії а-ля Кеті Перрі. Бет купила дві однакові для вечірки, тож ми виглядали наче близнюки Крей[34 – Відомі злочинці, брати-близнюки.] чи ті дві моторошні дівчинки із «Сяйва»[35 – Персонажі роману Стівена Кінга в жанрі жаху.]. Чи влізу я в неї? Я роздягаюся догола й дивлюся на своє відображення у дзеркалі в повний зріст. Я моцарелла-ді-буфала. Я здригаюся від думки про те, що мені доведеться роздягатися в присутності Амброджо. Натягнувши сукню через голову, я смикаю блискавку. Зубчики чіпляються за мою шкіру. Сукня замала. Я кидаю її на підлогу й стрибаю по ній босоніж. Напевне, сіла після прання. Хоча я її не прала.

Дивлюся на книжки, розставлені на полицях. Я ніяк не зможу їх забрати, вони заважкі. Серед них є примірник «Другої статі» Сімони де Бовуар, затовстий для читання. Ще є Тоні Моріссон, Джанет Вінтерсон, Сюзі Орбах. Може, я заберу одну... чи дві. Мені точно треба десь намотити «Кіндл».

Кидаю до валізи інші необхідні речі: трусики, цигарки, швейцарський ніж, паспорт? Дідько! Мій паспорт! Де він? Після Мілана я його не бачила. Відтоді я змінила п'ять зйомних квартир. Він може бути будь-де. Я забула його в «Од бінз»[36 – Магазин спиртних напоїв.], коли вони з'ясовували мій вік? Мої сусіди обміняли його на кристали метамфетаміну? Ще кілька годин тому я не хотіла бачити сестру, а тепер до істерики відчайдушно хочу їхати. (Хоча куди ще мені йти? Краще я полечу до Бет, ніж якийсь безхатній кокні згвалтує мене в зад у підворотті. Серйозно.) А тепер я п'яна, і від цього не легше. Висипаю на підлогу свою білизну: в цих трусів і ліфчиків бували й кращі часи. Я повзаю навкарачки, заглядаючи під меблі, вигрібаючи з-під них сміття. Кімната виглядає наче після тайфуна. Жодного натяку на паспорт, лише безлад, який і зветься моїм життям.

У мене немає навіть посвідчення особи. Я ніхто. Як ненароджена дитина, як непоцілована жаба. Як мені сказати Бет, що нічого не вийде? Вона мене вб'є. Вона ніколи мені не пробачить. Це був мій єдиний шанс помиритися з нею. Нам треба помиритися, бо через неї я божеволію! Вона прокрадається в мою підсвідомість, наче дементор з Гогвартсу. Висмоктує мою душу. Змушує шаленіти. Затягає все нижче, й нижче, й нижче. Моя нижня губа починає тремтіти. Гарячі сльози печуть мені очі. Я лежу на підлозі, зіщулившись у позі ембріона, і замість подушки плачу у валізу, аж поки не засинаю.

День другий. Заздрість

Хочу й собі таку дупу.

@Алвінанайтли69

Розділ четвертий

Це через Бет ми ніколи не святкували днів народження. Ну, після нашої першої й останньої вечірки, коли нам було по п'ять. Пам'ятаю, ми були дуже схвильовані. Це була наша перша справжня вечірка. Ми носилися будинком, вищали, сміялися, стрибали, чекаючи на гостей. Бет була в новенькій сукні з рюшечками, крильцями й балетною спідничкою, а я – в старому сарафані, з якого Бет уже виросла. Ми зібрали волосся в косі жмутики своїми улюбленими гумками і шпильками з метеликами. Мама приготували гарні пакунки з

гостинцями, надула кульки. Вона навіть спекла торт із дев'ятьма свічками: п'ять для Бет і чотири для мене, тому що одна зламалася, поки ми несли її в пакеті з супермаркету. В будинку було затишно від солодкого запаху випічки. Це був торт із «Моїм маленьким поні»: ваніль, масляний крем, суничний джем, сотні тисяч блискіток. Я не любила ваніль. І масляний крем. І навіть полуничний джем, якщо чесно. Це Бет подобалися ті конячки. Я більше любила тролів. Але погодилася, що цей торт також виглядав дуже круто: рожеве крилате поні із блискучими крилами та блакитною гривою, що мерехтіла й розвивалася за вітром. У ті часи коні могли літати, в повітрі була магія. Принаймні так мені здавалось, аж поки не почали збиратися гості. Потім усе полетіло під укіс.

– З днем народження!

Діти вибухнули вереском. Почалися святкові ігри. Бет виграла в «Причепи віслюкові хвоста», і в «Море хвилюється раз», і в «Музичні стільці». Коли ми грали в «Передай пакунок», мама постійно зупиняла музику тоді, коли коробка була в руках у Бет, і всі призи діставалися їй. Мама дозволила Бет розрізати торт (і до того ж таким гарним ножем!) і загадати бажання.

То була остання крапля. Більше я терпіти не могла. Я повернулася на п'ятках і побігла нагору, а голова моя вибухала приголомшливою люттю. Очі наповнилися слізьми. Решту вечора я провела, зачинившись у ванній у компанії серветок, просочених шмарклями. Я чула, як піді мною двигтять вечірка, а з програвача гримить улюблена пісня Бет «Мені має дуже пощастити» Кайлі Міноуг. Мама сказала, що я мушу сидіти там, «доки не навчуся нормально поводитись». Бет чудово провела час. Торт я навіть не спробувала. Сестра намагалася вмовити мене вийти. Стукала в двері. Благала мене. Просила. Вона так шарпала ручку, що та відпала. Вона пропонувала мені свої подарунки, листівки й торт (вона робила це лише заради того, щоб краще почуватись). Але то було не одне й те саме. Уживані іграшки позбавлені того блиску. Я не хотіла «ділитись». У того, хто сказав «ділити – в любові жити», ніколи не було близнючки.

У той рік коні припинили літати. Більше ми свят не влаштовували.

* * *

Четвер, 25 серпня 2015 року, 7-ма ранку. Арчвей, Лондон

– Де мое вино, Алвіно? – кричить хтось із ліверпульським акцентом.

Хто шукає вино так рано вранці? У двері стукають, і ручка на них тремтить. Слава яйцям, я зачинилась. Я лежу на підлозі гола з розтягненням шиї. Я пролежала цілий день, дивлячись ліворуч.

– Поверни мое вино, – скиглить нечупара.

Я намагаюся встати.

– Вибач, я його випила. Залишу тобі десятку.

Навряд чи.

– Дивися мені, не забудь.

Ручку більше не торсають. Кроки коридором віддаляються. Тиша.

Нелюдським зусиллям підіймаю себе з підлоги. Земля похитується, обертається в мене під ногами. У роті присмак такий, ніби в попільничку хтось вилив кружку пива. Краще б я почистила зуби – на дотик вони шорсткі. На передній частині своєї валізи я помічаю кишеньку, яка, якби я подумала про це раніше, видалася б мені цілком притомним місцем для зберігання паспорта. Відкриваю блискавку. Він там. Не можу повірити!

Читаю, ну просто про всяк випадок, ім'я на паспорті: Алвіна Найтлі. Ага, за останніми даними це начебто я. Роздивляюся фотографію. Стара світлина. Пам'ятаю, я зробила її в фотокабінці на станції «Паддінгтон» у 2007-му, напередодні знайомства з Амброджо. Уважно вивчаю обличчя на світлині, усмішку, очі. Що в ній такого? Надія? Невинність? Молодість? Я видаюся невловно інакшою. Я гарна. Я заплюшую очі, затамовую дух, вбираю біль у себе й ховаю його якнайдалі, замикаю глибоко в підвалі та викидаю ключ. Це було ще до всього. Мені було вісімнадцять, така молода, ще цнотлива. У мене ще була надія. Я проминаю фото й гортаю сторінки: порожні, незаймані. Без штампів. Без спогадів. Я ніде не була. Нічого не робила. Не виросла. Не переїхала.

Котра година? Чорт. Чому я не поставила будильник? Зараз 7:48 ранку. У мене трохи більше години, щоб дістатися до Гітроу. Не знаю, чи встигну. Я хапаю сукню, яка мені не личить, натягаю на себе, накидаю джинсовку, заляпану зубною пастою, та взуваю побиті «Рібоки». Я копирсаюся в шухлядах у пошуках дечого рожевого й гладенького, хапаю містера Діка та кидаю його в сумочку. Оглядаю кімнату. З неї мені не шкода втратити жодної речі. Нечупари, мабуть, сплять усе, коли дізнаються, що я не лишила їм десятки. І платні за останні два місяці. Я опираюся спокусі підпалити усе, йдучи звідси. Збігаю сходами й лечу геть звіси. Менш ніж за хвилину я опиняюся в метро.

* * *

Аеропорт Гітроу, Лондон

Метро тягнеться до аеропорту цілу вічність. У вагоні немає кондею. Це сауна, а не потяг. Турецький хамам, триклята лінія «Пікаділлі». Вона навіть гірша за Північну. Я сиджу на синтетичному помаранчевому плюші, намагаючись не зблювати. Поряд зі мною шмаркач у капюшоні – грає в «Ентрі

б'ордз» на повну гучність, напихаючись чипсами. Де він о восьмій ранку дістав чипси? Я вдивляюся в його викривлене відображення у вікні навпроти. Пощастило йому, що я в гуморі.

Шкода, що в мене немає з собою книги. І сонячних окулярів. Флуоресцентні лампи світять яскравіше за сонце. Затуляю обличчя руками й цілу вічність чекаю в світі масних кислих запахів і набридливих комп'ютерних мелодій. У горлі, ніби в мене в роті море, піднімається та опускається жовч. Кровоносні судини в мозку стук, стук, стук. Нащо я випила все те вино? Я ще не була в пеклі, але, думаю, там приблизно як тут. Я майже очікую, що зараз по цьому задимленому склу поповзе чорна жирна муха, що перетвориться на Вельзевула й прирече мене на вічні страждання.

– Агов, Алвіно! – скаже він на диснеївський манер. – Ласкаво прошу до Інферно! Просто зараз на тебе чекають нескінченні тортури в нашому підземеллі, але спершу чому б не познайомитись із хлопцями? Осама, Аятолла, Іді, Пол, Адольф і Саддам, познайомтеся, це – Алвіна.

Оце так збіговисько членів. Я завжди думала, що Меггі Тетчер теж буде тут. Але ні. Лише чоловіки. Це як місцевий клуб Баллінгтон, тільки без алкоголю й свинячих голів.

Коли я нарешті дістаюся-таки до аеропорту, проходження контролю перетворюється на жакіття: до рентгенівського апарату нескінченні черги, мені доводиться знімати взуття, пасок і куртку. Я кидаю сумочку в пластиковий контейнер, і вона проїжджає конвеєром. Я проходжу крізь металодетектор, і, звісно, він спрацьовує. БІІП! БІІП! БІІП! БІІП! О, ну чудово. Саме те, що мені зараз треба... Жінка з кислим обличчям обшукує мене з голови до ніг. Я відчуваю запах тропічного кондиціонера, з яким вона випрала свою блузку. Було погано, але стає ще гірше.

– Це ваша сумка, мадам? – питає чоловік у формі.

– Умгу, – кажу я.

– Пройдіть, будь ласка, сюди.

Я б така що не йшла туди, але в нього моя сумка, тож у мене не аж так багато варіантів. Я починаю пітніти, судомно перебираючи в голові, що забороненого там може бути. Наркотики нечупар? Але чого б вони опинилися в моїй сумочці? Вони використовують мене як кур'єра на Сицилію? Пляшка об'ємом більше 100 мл? Манікюрні ножиці? Я випадково спакувала туди мацете? Швейцарський ніжик спокійнесенько лежить собі у валізі. Більше на думку не спадає нічого.

– Здається, ваша сумка вібрує. Ви не були б такі ласкаві пояснити чому?

Він дивиться на мене з жалобним обличчям. Із контейнера долинає пронизливе дзижчання. Я думаю про муху. Він думає про бомбу.

– Навіть не уявляю, – кажу я. – Це однозначно не бомба.

В аеропорту краще не вимовляти слова на букву «Б», бо люди напружуються. Усі замовкають, обертаються й витріщаються на тебе. Жінка з кислим

обличчям і ще двоє чоловіків у формі обступають мене. Насуплені. Один із них вдягає пластикові рукавички й відкриває блискавку моєї сумки. Дзижчання стає голоснішим. Мені хочеться померти на місці – я шойно зрозуміла, що там.

– О, вам не сподобається те, що ви побачите, – кажу я, коли вкрита латексом рука наближається до містера Діка. Один із чоловіків у формі дістає мого двадцятивосьмисантиметрового вібратора й показує всім. Люди довкола швидко дістають телефони й починають знімати.

– Що це таке? – питає він.

Це яскраво-рожева копія ерегovanого пеніса. Він знає, що це таке. Усі вони знають. Жінка намагається стримати усмішку. Я не відповідаю.

– Що це таке? – знову питає він, цього разу голосніше. Родини з маленькими дітьми в черзі за мною шиї звертають, щоб краще роздивитися. Ніхто з моїх знайомих цього не бачить, принаймні... принаймні Амброджо... принаймні Бет.

– Дозвольте познайомити, це – містер Дік, – нарешті кажу я, прокашлюючись. – Найкращий у лінійці, двадцятивосьмисантиметровий вібратор. Із регулятором швидкостей. Зі зйомним анальним стимулятором. Гарантований оргазм щоразу. Давайте я його вимкну? Треба просто клацнути оцей перемикач...

Я тягнуся до кнопки «вмк/вимк» на руків'ї, але він відсмикує руку.

– Боюся, мені доведеться його конфіскувати, мадам. Його не можна брати з собою в літак.

У мене відпадає щелепа.

– Що? Чому? Його немає в списку заборонених предметів. – Я махаю рукою в бік почепленого на стіну плаката із зображенням запальничок і лез для гоління. Що в цьому плакаті варте уваги, так це відсутність на ньому гумового фалоімітатора.

– Його можна використати як зброю.

– Як зброю? І як це?

Він не спробує на відповідь. Жінка сміється, а потім вдає, що то був кашель.

Чоловік у формі намагається забрати містера Діка, але я простягаю руку й хапаю його.

– Ні! Геть від нього руки, покиньку! Він мій!

Трое охоронців і більше тридцяти глядачів не кліпаючи спостерігають за тим, як чоловік випускає з рук член і він смачно влуплює мені в обличчя. ЛЯСЬ!

Я вичавлюю сльозу, і вона котиться по щоці. (Корисно вміти викликати сльози за потребою.)

– Я обіцяю, я ні на кого не нападатиму, – схлипує я. – От гляньте, я навіть батарейки витягну.

Я дістаю дві батарейки АА й грюкаю об металевий стіл.

– Гаразд?

Повисає пауза. Потім жінка (безумовно, та, що в штанях) киває. Я запихаю містера Діка в сумку й біжу до виходу. Половина натовпу продовжує знімати на телефони.

Я падаю на диванчик холу «Британських авіаліній» і затамовую дух. Що це за місце? Новітній дизайн і орхідеї. Кремові шкіряні канапи. Дизайнерські світильники й блискуча дерев'яна підлога. Тут є місце, де роблять безкоштовний масаж. Це нагадує розкішний спа-готель. Люди витріщаються – зазвичай я з такими не тусуюся: бізнесмени, почет, дружини футболістів. Я думаю, чи не роздягнутися, щоб їм і справді було на що подивитись, але тоді мене можуть не пустити на літак.

Дістаю телефон і заходжу на «Ютьюб». Еге ж. Ну звісно. Воно вже там. Якийсь невдаха завантажив відео зі мною під назвою «Секс-іграшка секс-туристки». На ньому видно мою потилицю й містера Діка. Слава, нарешті. Неймовірно. Відео вже набрало більше шістдесяти лайків. Я вимикаю його й кидаю телефон назад у сумочку. Я його не лайкатиму. Хай попустяться.

Ліворуч від мене сидить білявка, від якої сильно пахне жасмином. Вона з голови до ніг вкрита логотипами «Луї Віттон», що ідеально пасує до її сумки: у неї спідниця «Луї Віттон», і куртка «Луї Віттон», і шалик «Луї Віттон». Вона ніби виконує таємну операцію під прикриттям у дизайнерському магазині. Можливо, так воно й є? Я заздрю їй через туфлі та за сумку. Вона окидає мене поглядом згори вниз, склавши губи кішчиною дупкою. Показую їй середній палець.

Шия в мене досі болить. Я потираю її та струшую головою.

Мій рот перетворився на пустелю Сахару. Спершу я думаю, що це міраж, витвір мого зневодненого мозку, але тут дійсно є безкоштовний бар.

– Води, будь ласка? – кажу я. Це все, що я можу зараз випити, не звалившись на підлогу.

Бездоганно підстрижена леді простягає мені пляшку крижаної «Евіан» і засліплює мене усмішкою на мільйон доларів. У «Косткатеррі» в Арчвеї такого не вміють. Грошей вона з мене не бере.

– Власне, шампанського.

Похмелитися, це вже краще. Я виконую поради Бет: що більше бульбашок, то краще. Не можу повірити, що це безкоштовно.

– «Лоран-Перье гран сьєкль» вам смакує, мадам? – питає вона голосом Мерилін Монро. Думаю, вона говорить французькою. Вона передає мені келих, і я роблю ковток: рідке сонячне сяйво. До такого можна звикнути! Я роблю селфі з шампанським і викладаю в «Інстаграмі». «Накидуюсь шампусіком!» Дванадцять знаків оклику. Завантажую його в «Твіттер»: «@ЧеннінгТейтум Тут не вистачає тебе!»

Через чотири келихи я звалюю з холу, щоб пошукати подарунок. Що подарувати дівчині, в якій все є? У мене п'ять хвилин до посадки, а мозок не працює. Горілка. Якщо нам буде кепсько, то хоч нап'ємося. Я хапаю пляшку «Абсолюту» й просуюся до початку черги.

– Пробачте, в мене літак, – кажу я комусь там.

– А в нас що? – обурюється пихатий росіянин у норковій шубі.

Як сказати російською «Та пішов ти»?

Я пробігаю повз вітрини: «Барбері», «Прада», «Шанель», «Ральф Лорен»... – намагаючись ігнорувати товари з дьюті-фрі, що приманюють мене, як сирени приманюють спраглих сексу моряків.

– Купи мене, – шепоче пара черевиків зі зміїної шкіри.

– Люби мене, – кричить сукня з мережива й латексу.

У вітрині «Прада» стоїть пара блискучих босоніжок із золотими ремінцями, що застібаються на щиколотках. Я притуляюсь обличчям до скла, затуманюючи його своїм гарячим вологим диханням, лишаючи смуги своїми маленькими спітнілими долонями. Там є пляшечка «Пойзон» від «Крістіан Діора» всього за 43,5 фунта. Помада «Том Форд» «Фатальний пурпур» коштує всього 36 фунтів. Тільки подумайте, скільки грошей я могла б зекономити, купивши тут сонцезахисні окуляри: ці рей-бени коштують всього лише 159 фунтів. Це на двадцять відсотків дешевше, ніж у місті. Якщо я куплю їх зараз, то розбагатію на 40 фунтів. Це ж просто як два на два, але в мене немає часу. Та грошей.

– Це оголошення для пасажирів: Ельвіра Кінглі, пройдіть, будь ласка, на вихід номер чотирнадцять. Посадка на рейс BA4062 «Британських авіаліній» закінчиться за дві хвилини. Ельвіра Кінглі. Вихід чотирнадцять. Дякую.

Ельвіра? Це щось новеньке. Хто я така? Ельвіра. Володарка темряви. Я схожа на ведучу, що знайомить публіку з фільмами жаху на американському телебаченні? Королеву Геловіну? Ельвіра, серйозно? Ну годі вже. Дякую, хоч не Альбінос.

Я біжу до виходу, проношуся повз натовп. Перший клас, дорогенькі. Ніколи чекати. Я хочу вибратися звідси. Ні грошей, ні будинку, ні хлопця, ні роботи. Ви, в біса, жартуєте? Я хочу ніколи, ніколи не повертатись. Я ніколи не мріяла про таке – про весь цей хаос та злидні. Коли я втекла з дому, в мене були великі сподівання. Пам'ятаю все це, як учора, – то було в неділю, посеред ночі. Нам щойно виповнилося по шістнадцять. Я думала, що мене чекає якась неймовірна пригода: «Острів скарбів» чи «Гекльберрі Фінн». Я вислизнула з будинку з цілим світом у наплічнику, дісталася

автостопом до міста. Прокинулася я посеред майдану Пікаділлі. Це місце було прекрасним: калейдоскоп кольорів, що мигтіли й мінилися. Я знайшла роботу в японському ресторанчику, нарізала тунець і кальмарів для сашімі. Знайшла кімнату в готелі, яку могла собі дозволити. У свій вільний час я годинами сиділа на лавочці в парку й дряпала щось у своєму блокноту на пружинці – здебільшого хайку, а також сонети, тексти пісень, чотиривірші, епіграми, кілька балад. Підлітковий смуток і меланхолія. Я готова була позмагатися з будь-ким із авторів. Я думала, що на цей момент уже буду відомою на весь світ поетесою, вийду заміж за прекрасного актора/прекрасну модель (Ченнінга Тейтума) чи (навіть краще) Амброджо. Я думала, в мене буде маленька дівчинка, прекрасна, як квіткові феї Анни Геддес, рейнджровер і маєток в Челсі. То ж коли все пішло не так?

Визираю крізь своє овальне віконце: темні грозові хмари над злітною смугою, на землю падають великі краплі дощу. Хіба зараз не літо? Зазираю в календар на телефоні: безсумнівно, і досі серпень.

У літаку стюардеса дає всім теплі вологі рушники на той випадок, якщо вони не помились. Я витираю руки, обличчя, долоні, ступні й коліна. В мене стільки місця, що я не знаю, що з ним робити. Я починаю робити вправи на квадрицепс, імітуючи плавання брасом, тренуючись для басейну Бет, неначе невмілий пуголовок. Летіти всього лише три години, та я не хочу наражатися на ризик заробити тромбоз глибоких вен. Чоловік, який сидить поряд, дивиться на мене з-над окулярів без оправы так, ніби я рідкісний вид ставкової живності, якого він досі не бачив. Я припиняю.

Він відвертається до вікна, тож я починаю знов. Хай там що.

Літак відривається від землі з тремтінням і пронизливим підвиванням. Я не люблю літати. Це суперечить законам природи. Як узагалі ця брила металу може втриматися на повітрі? Я хапаюся за поруччя крісла так, що пучки пальців стають білими. Я розмірковую про те, чи не схопити за руку чоловіка поряд, але він не видається схожим на людину, що потримає тебе за руку. Натомість я заковтую жменю валіуму. Коли суміш із керосину й плоті охопить полум'я, я принаймні буду під кайфом. А раптом це буде навіть весело?

Індикатор «Пристебніть паски безпеки» гасне. Ми в безпеці! Я роздивляюся покращений відсік алюмінієвої труби, в якому знаходжусь. Тут попереду краще, ніж там, в економ-відсіку для худоби. Я почувуюся дуже важливою персоною, знаменитістю. Ось як воно бути Тейлор чи Майлі[37 – Співачка й акторка Майлі Сайрус.]. Та мені більше подобається бути сумнозвісною, ніж славнозвісною. Брітні була крутішою, коли знову взялася за своє. Вайнона й Вітні[38 – Співачки Брітні Спірс, Вітні Г'юстон та акторка Вайнона Райдер сумнозвісні залежністю від наркотиків.] поки що найкращі. Не знаю, чому люди такі несправедливі до Ліндсі. Здається, вона непогано розважається.

Прихильниця «Луї Віттон» також тут. Я відчуваю запах її парфумів. Через прохід від мене ще одна жертва модних тенденцій/жук-паличник із вилицями Кейт Мосс. (Як би я хотіла виглядати настільки анорексично, тобто, серйозно, вона така худа, що здається, от-от помре.) Вісімдесятирічний чоловік із засмагою Берлусконі заснув із незапаленою сигарою в роті. Забагато бунга-бунга-вечірок? (А може, він і помер, та нехай екіпаж сам із

цим розбирається.) Тут немає жодної дитини, і ніхто не б'є мене по спинці крісла чи по голові.

– Ще шампанського, – кажу я, натискаючи на кнопку «виклик стюардеси». Цікаво, що буде, якщо змішати шампанське з валіумом.

– А іжа у вас є?

Це просто збіса розчудово.

Розділ п'ятий

Аеропорт Катанія-Фонтанаросса, Сицилія

Спека збиває з ніг, наче автомобіль мафіозі, що вшиваються з місця злочину. Затуляю очі від мерехтливого саява, мружачись і кліпаючи, наче сліпак, який давно не бачив сонця. Я вишкандибую з літака й замість іти пірнаю через останні сходинки проходу. Чорт, це боляче: здряплю шкіру об бетон, забиваюся кісткою об метал. Імовірно, я зламала лікоть: праву руку заливає кров'ю, але я подумаю про це потім. Люди витріщаються (знов; та що з ними таке?). Вет була б задоволена. Я «накидалася» як слід. Я обтрушуюся й заходжу в автобус. Здається, перший клас на цьому закінчується.

Ми в терміналі, чекаємо на свої валізи, коли в голові, наче «БУМ!» у коміксі, з'являється думка: Амброджо! Він тут. Вигляд у мене кепський, я заляпалася зубною пастою, з ліктя, після того як я випала з літака, тече кров, і нею забризкано мою сукню а-ля Кеті Перрі. А зуби я досі почистити не спромоглась. Я зав'язую шнурівки на своїх поношених кросівках (не можна, щоб Амброджо побачив мене в них), коли в мене з'являється ідея. Я помітила, що прихильниця «Луї Віттон» сперечається з кимось на паспортному контролі. У неї якась проблема з візою, яку вона поки що не розв'язала. Коли я роздивлялася її дупу в залі відправлень, мені здалося, що вона приблизно мого розміру. Я можу забрати її валізу! Чи слід мені це зробити? Містер Дік і досі в моїй ручній поклажі, а в усьому іншому, я думаю, вона спакувалася краще за мене, і, погляньмо правді у вічі, мені зовсім не завадив би макіяж.

Я хапаю обидві наші валізи з конвеєрної стрічки й несуся до виходу, а серце б'ється десь уже в горлі. Я пірнаю в туалет для інвалідів і дивлюся в дзеркало. Усе ще гірше, ніж я думала. Я виглядаю як лайно, і моє волосся виглядає як лайно, тож я дістаю з дна валізи шапочку. Під нею можна сховати волосся, але не обличчя. Паранджа, ось що мені треба. Чи, може, балаклава. Туалетним папером я витираю кров з руки. Як не дивно, всього лише подряпина. Беру валізу «Луї Віттон». Блискавку замкнено на маленький замочок. І як мені його зняти? Намагаюся відчинити його шпилькою для волосся. Це спрацьовує в кіно, але не в мене. Я смикаю шпилькою й чекаю,

коли замок клацне, але цього не стається. Я смикаю, й смикаю, й лаюся собі під ніс. Плану «Б» в мене немає. Це має спрацювати. Я смикаю ще, але замок лишається зачиненим. Моею шиєю стікає намистина поту. Це не спрацює, правда ж. Настав час для нестандартного мислення. Ну ж бо, Алві, ти ж збиралася стати поетесою! А тут саме потрібен творчий підхід. Де вся твоя геніальність, коли вона потрібна? Я витріщаюся на себе в дзеркалі. Дівчина з дзеркала витріщається на мене. Непогано. Можна знайти щось і розбити той замок. Оглядаю туалет. Що мені згодиться? Може, кран на мийці? Він видається важким. Я викручую кран і витягаю його – грубий метал. Можливо, й спрацює. Із труби б'є струмінь води, я здригаюся від холодних крапель, що бризкають в обличчя. Мийка переповнюється, і вода каскадом стікає на підлогу. Мені слід поквартитися, інакше всі речі намокнуть! Я повертаю замочок так, щоб він лежав на підлозі, замахуюся краном і щосили вдаряю по замку.

БАХ! ТРАХ! БАХ! КЛАЦ!

Не можу повірити! Мені вдалось!

Тремтливими пальцями відкриваю валізу. Там є маленька чорна сукня від – сюрприз! – «Луї Віттон». Прохолодна сатинова тканина, приємна на дотик, гладенька й шовковиста, як жирні вершки. Я вдягаю її. Виріз неймовірний. Раптом у мене з'являються вигини в усіх призначених для цього місцях. Це ж треба, у мене навіть є талія. Там були шпильки мого розміру, які мають пасувати до сукні. Я беру підбори, вуаля, я на п'ятнадцять сантиметрів вища. Плечі в мене розправляються. Груді підіймаються. В мене постава танцівниці, я прима-балерина. Я повертаюся й оглядаю дупу: це справжнє диво!

Косметичка цієї жінки більша за мою валізу. Я знаходжу в ній гарні рожеві рум'яна від «Ів Сен-Лоран» й легким рухом наношу туш «Діор шоу». Завершую образ власною характерною яскраво-фіолетовою помадою. Добре. Думаю, цього буде досить. Я дивлюся в дзеркало, похитуючись на високих підборах. Я схожа на когось іншого. Когось привабливішого. Когось багатшого. Когось зі смаком. Із вищого суспільства. Запахаю свій закривавлений одяг до своєї побитої життям валізи, і от я готова. Я впораюсь. Тепер я нарешті зможу зустрітися з пристрасним чоловіком своєї сестри, з секс-богом, із жеребцем – з Амброджо Карузо. Гик!

Я залишаю потоп за дверима.

В мене врізається цунамі облич. Де він? Я виглядаю в натовпі модель із реклами «Давідофф», але там тільки море незнайомців, що розмахують картонними табличками з написами «Алеся», «Антоніо», «Ерменеджильдо». Навряд чи хтось із них – я. Але, можливо, вони послали по мене водія. Із дислексією. Може, я «Елена»? «Альдо»? «Алессандро»? Закладаюся, що я «Адріан». Як уже дістало це лайно.

Я бачу групу монашок у чорно-білих апостольниках, з хрестами на шиях. Вони огорнуті спокоем, вмиротворені, просвітлені, щасливі, світлі. Треба мені було стати монашкою, але тепер уже, певно, занадто пізно. Можна було якось влаштувати своє життя. Я б могла писати більше хайку. Виграти Пулітцерівську премію. Стати нобелівським лауреатом. Я надто легко розпорошуюся на все. Забагато чоловіків, забагато драми. Краще б я

зосередилася на поезії, а не на хлопцях. Окрім Амброджо. Амброджо інший. Амброджо й Ченнінг Тейтум. Зітхаю.

Давай же. Ну ж бо. Поквапся. Я сохну тут, наче лимон.

Он він. О Боже! Як я могла його пропустити? Земля припиняє обертатись. Усе навколо завмирає. Світ зіщулюється до його прекрасного обличчя. Він такий крутий. Такий гарний. В темних окулярах у приміщенні. Першокласна засмага. Сорочка хрустка й біла, наче простирадла в готелі. Багатообіцяльна опуклість на затісних джинсах.

Бет така сука.

– Алвіна! – махає мені Амброджо, знімаючи вейферери. – Вау! Я тебе не впізнав. Ходи сюди!

Я махаю до нього й усміхаюсь. Я знаю, що він має на увазі, що зазвичай я виглядаю фігово.

– Як ти? – питає він.

В нього бронзова шкіра, натяк на щетину. В нього гарне підборіддя. Гарна усмішка. Взагалі-то, в нього все гарне. Він бездоганний. Я його хочу. І він мав бути моїм. Я чимчикую на підборах, оступаюся, послизаюся й майже падаю. Я приземляюся йому на руки. Ммм, пам'ятаю запах цього лосьйону після гоління. «Армані код блек»: чуттєвий, екзотичний. Він пахнув ним, коли ми зустрілися вперше.

– Чудово виглядаєш! Ти схудла?

Я белькочу щось нерозбірливе на кшталт «Вгебукх».

– Ти п'яна, – сміється він.

– Бет сказала мені... Шампанське...

Я забула про його італійський акцент, він неймовірно милий. Я дивлюся в його карі очі й тону, провалюючись все глибше: «Нутелла», чи «Несквік», чи розтоплений гарячий шоколад. І раптом пам'ять повертає мене назад до Оксфорда. До нашого першого разу... до нашого єдиного...

Чорт. Що таке? Міс «Луї Віттон»? Вона тут? Вона переслідує мене? Я різко вдихаю. Пронизую натовп скаженим поглядом. Але її тут немає. Це хтось інший. Мені треба вибиратися звідси. Інакше я можу потрапити в незручну ситуацію. Не те що б я не поклала її на лопатки, якби довелося битися. Однозначно поклала б. Однозначно. Напевне. Може, й ні.

Він кладе одну руку мені на талію, а другою бере одну з моїх сумок; він теплий. По всьому тілу бігають мурахи. Я спираюся йому на плече та вдихаю його запах: східний аромат, тютюн, шкіра. Я вже його хочу. Мені буде важко. Я зосереджуюся на тому, щоб дійти до машини, не хитаючись. Це складніше, ніж здається.

Натовп розділяється, даючи нам пройти. Усі витріщаються – так, знов. На кого вони дивляться: на мене чи на Амброджо? Напевне на Амброджо. Я їх розумію. Я не можу відвести від нього очей. Ми сідаємо в ліфт і ідемо на перший поверх. Мені завжди хотілося зайнятися сексом у ліфті. Невже він став іще привабливішим? Таке можливо? Два роки минуло. Але чоловіки такі: з віком вони стають кращими, як іноземні сири, хороше вино та Джордж Клуні. Це так несправедливо. Закладаюся, Бет уже зробила ліпосакцію, підтяжку живота, збільшила губи й груди й видалила все волосся лазером. Можливо, я навіть не впізнаю її. Можливо, вона точна копія Меган Фокс і зробила пластику дев'яноста відсотків тіла. На таких капотах позують гламурні моделі в бікіні. Цікаво, чи додається до машини безкоштовна модель? Що, як дівчина в багажнику й намагається видертися назовні? Пізніше ми знайдемо її: акрилові нігті відпали, свої зламалися, французький манікюр зіпсовано.

«Ламборгіні» припарковано на тротуарі біля входу в аеропорт. Дивно. Вона дуже-дуже блискуча й дуже-дуже червона. Вигини в неї такі, що ви не повірите. Я роздивляюся логотипу на її осейному капоті: золотий бик на блискучому чорному щиті. Я ніколи не була так близько до такої дорогої машини, тож не наважуюся торкнутися її. Амброджо помічає це, сміється й намагається пояснити:

– Це «Міура» 1972 року. Залазь, Алві, вона не кусається.

Ні, машина не кусається, а от я могла б. О Боже! Роздивляюся його губи – губи Марлона Брандо: звабливі, пухкі, соковиті, повні. Я могла б цілувати їх, впиватися в них. Я вбила б за поцілунок, за дотик його язика, коли його м'які теплі губи притуляються до моїх. На смак він як какао на тірамісу. На дотик як бриз довкола гондоли.

Він кидає валізи в багажник (гламурної моделі там немає), широко відчиняє дверцята до пасажирського сидіння, і я ковзаю на шкіру. Всередині витончений аромат. Це просто прелюдія на колесах. Я так подумала, мені дуже подобаються «ламборгіні», тепер це мої улюблені машини. Десь на другому місці Бетмобіль, а потім машина часу Делоріан. До лобового скла причеплено штрафний талон, і до машини наближається поліцейський. Він поспішає, пихкає та сопе, сорочка натягується на гудзиках, зачесане назад волосся підстрибує. Він відклеює папірець, розриває на клаптики, потім відчиняє двері для Амброджо. Дивно.

– Синьйоре Карузо! – каже поліцейський, низько вклоняючись. – Mi dispiace! Mi dispiace![39 – Мені шкода! Мені шкода! (іт.)] Амброджо його ігнорує.

Дуже дивно.

– Бет просила передати вибачення, – каже Амброджо. – Вона дуже хотіла приїхати зустріти тебе в аеропорту, але, як ти бачиш, це двомісна машина.

– О ні, не хвилюйся, все гаразд, – кажу я, відвертаючись, коли він зустрічається зі мною поглядом. Не червоній, Алвіно. Не бовкну якоїсь нісенітниці, хай тобі грець. Це не просто «ніяково», це нестерпно, але водночас, здається, мені це подобається. Мені слід заспокоїтись. Я заплющую очі та подумки рахую в голові від трьохсот у зворотному порядку: 300, 299, 298...

Не допомагає.

Двигун заводиться, і все моє тіло тремтить. Цей двигун по-справжньому потужний. Моє сидіння вібрає; це досить приємно, продуманий дизайнерський хід. Колеса закручуються з пронизливим виском. Ми вирулюємо з аеропорту, і не встигаю я й оком змигнути, як ми вже проїхали півавтостради. Амброджо ввімкнув на повну гучність «Хай ніхто не спить».

– Паваротті, – кричить він, підморгуючи. – Чудово, що ти приїхала. Бет була в захваті, що ти змогла вибратися так швидко. Ти раніше бувала на Сицилії?

Давай-но, Алві: потеревень. Ти зможеш. Ну прикинься...

– Ем. Ні. Я бувала в Мілані – на вашому весіллі ж...

Пауза. Я червонію. Мабуть, краще було цього не говорити.

– А ще ми з Бет їздили на шкільну екскурсію в Помпеї.

Мені дванадцять років. Наші очі зустрічаються. Він простягає руку й стискає мою долоню. Що?

– Гарний лак, – каже він, широко посміхаючись.

Я дивлюся на свої люмінесцентні лаймово-зелені нігті й не розумію, він серйозно чи жартує.

– Я багато подорожую. Постійно, – швидко кажу я. – На минулих вихідних я була в Лос-Анджелесі, до того – в Нью-Йорку, а ще до того в Сіднеї...

– Ти літала до Австралії на вихідні?

– Ем... так, – кажу я. А що?

Я чую, як Бет у моїй голові розводиться про карбонад.

– Круто, – сміється він. – У будь-якому разі ми обое раді, що ти приїхала.

Мені забракло мови.

Я відкидаюся в кріслі. Бачити його знову... це занадто. Бачити його самого...

Перед нами розгортається сицилійський краєвид. Ці вигини могли б конкурувати з вигинами Софі Лорен. Ми пролітаємо повз нього на швидкості 180 кілометрів на годину. Амброджо втоплює педаль газу в підлогу. Двигун муркоче. Мені починає здаватися, що він хизується переді мною, і мені це подобається. Я вчеплюся нігтями в сидіння, наче кішка. За вікном, розмиті, проносяться виноградники за виноградником. Оливкові гаї зливаються в один. Скоріше, скоріше, скоріше, мала. Доїдемо до обрію й ніколи не повернемося. Я хочу загубитися в цьому казковому пейзажі, тільки я та Амброджо. Я хочу, щоб цей острів нас поглинув.

Ми звертаємо з шосе там, де на дороговказі написано «Таорміна».

– Майже на місці, – всміхається Амброджо, проводячи рукою по волоссю з реклами шампуню.

Ми підіймаємося крутою стежкою, не збавляючи швидкості. Швидше, швидше, ніколи не спинятися. Я хочу, щоб він отак віз нас і віз. Я хочу, щоб ця мить ніколи не закінчувалась.

– Вілла на вершині пагорба.

Нас оточують величезні цитрусові сади – це як потрапити в написану олією картину: жовте, помаранчеве, зелене. Запах cedри неймовірний – насичений, смачний. Лимони завбільшки з диню. Ми ідемо повз дерева на вершечок пагорба. Як уявляю, як Амброджо заїжджає у віддалений куток (я завжди хотіла зайнятися сексом у машині), тільки цього разу це матиме якесь значення. Цього разу він не покине мене заради моєї сестри.

Але він не з'їжджає на узбіччя.

Він повертає на під'їзду доріжку – електричні ворота відчиняються, ніби за помахом чарівної палички, – та глушить двигун.

– Ми на місці!

Розділ шостий

Таорміна, Сицилія

Хай йому грець! Моя сестра живе тут?

Перед моїми очима замерехтіли долари. Вілла непристойно велика. Цей будинок, мабуть, коштує як атомна бомба.

– Це ваш власний маєток?

– Я успадкував його від батьків.

О так. Я пам'ятаю. Бет казала. Вони померли. Бідний Амброджо. Йому було всього тринадцять. Тринадцять років, і вже мільонер. Власне, це чудово. Мабуть, він не дуже засмутився. І, на щастя для нього, він єдина дитина у своїх батьків, тож йому не довелося нічим ділитися з гидкою старшою сестрою.

– Benvenuto! [40 – Ласкаво прошу! (іт.)] – каже він.

Амброджо прочиняє двері й бере мене за руку. Сидіння такі низькі, що мені потрібно на неї зіпертися, особливо на підборах. Як узагалі люди ходять у такому? Він витягає мене з машини, я спираюся на неї, прикладаю руку до очей і кліпаю на сонці.

– Вау.

Все це схоже на добірку розкішних фешн-фото: «Вог», чи «Ель», чи «Веніті фейр». Здається, я от-от побачу Жизель Бюндхен, що розтягнулася на шезлонгу: купальник із золотої парчі, дайкірі, засмага. Де камери? Спалахи прожекторів? Клацання кнопок фотоапаратів? Я згадую про далекі вигадані світи з «Конде наст тревелер» та «Санді таймз тревел», про всі ті будинки мрії з «Місця під сонцем», тільки ж я, очевидно, тут, тож це, напевне, відбувається насправді.

Поміж садків розкидані старовинні рожеві будівлі з теракотовими дахами: підстрижені газони, підстрижені клумби. Квіти такі гарні, що ніби співають: червоні герані, фіолетові фуксії, всі відтінки блакитного, плюмерії, бугенвілії, жасмин. Це рай. Едем. Троянди, розквітлі кактуси, фіалки й камелії. Вежі пальм погойдують у морському бризі зеленим листям, схожим на феєрверки.

Потім я бачу басейн – прохолодний, глибокий, принадний. Блакитний опал облямовують вулканічні камені. Темно-сині чорнила води мерехтять на сицилійському сонці, скалки світла засліплюють мене, коли я на неї дивлюсь. На дзеркальній поверхні відбиваються пальми й троянди: картина Гокні, оаза. Навколо басейну на вибукуванні поверхні стоять нерухомі й чисті кремові лляні шезлонги й парасольки. Вода здається спокійною й так і манить до себе, мені вартує зусиль не стрибнути в басейн. Я хочу хлюпатися там, як вродливі дівчата в попсових кліпах, вдавати, що я підліток на літніх канікулах.

Я обертаюся та витріщаюся на будинок. Сам маєток видається нереальним, наче це кадр із голлівудської стрічки золотої доби – наприклад, з романтичного кіно Федеріко Фелліні – чи декорації до «Римських канікул». Я шукаю очима Одрі Хепберн та Грегорі Пека. Старовинні облуплені стіни заплів плющ, його смарагдове листя виблискує аж надто зелено. На табличці біля дверей написано: LA PERLA NERA[41 – Чорна перлина (іт.)]. Крізь прочинене вікно проглядає мармур, фіранки напинаються від бризу, наче прив'язані хмари.

Не знаю, як довго я все це роздивляюсь. Напевне, я сплю. Тут хтось кличе мене на ім'я.

– Алвіна?

Я бачу, як я (я в хороший день) біжу до себе, розкривши руки. Усередині мене щось стискається. Це ж, мабуть, Бет. Дивно, два роки – це справді довго. Я вже й забула, як це – бути частиною цілого... бути двійником... бути написаною під копірку... бути зайвою у власному житті.

– Алві, ти це зробила! О Боже мій! Ти тут!

Моя близнючка настрибує на мене з несамовитими обіймами.

- Повірити не можу! Ти приїхала!

- Дякую за квитки. Не треба було, - кажу я, і мені несила вдихнути від її обіймів і багатства.

Бет пахне так, ніби вдихаєш солодку вату. Вона цілує мене в обидві щоки й відпускає. Нарешті.

- Що? Не будь дурненька. Не можу повірити, що ти тут. Ходімо, я тобі все покажу.

Бет бере мене за руку, і я йду за нею. Вона проводить мене в прохолоду лимонних дерев, весь час весело цвірінькаючи, наче співоча пташка.

- Виглядаєш чудово. Почувайся як удома. Мені вже так кортить познайомити тебе з Ернесто: зараз він спить, та коли прокинеться - він увесь твій. Як дорога?

Чого вона така щаслива? Аж іскриться. І нестримана. Майже знервована. Я вже збираюся відповісти, коли напливає маленька хмарка й затуляє сонце. В саду раптом стає прохолодніше й темніше. З вілли до припаркованої на ринні машини випурхує, наче кажан, чоловік без супроводу, вдягнений у чорне з голови до ніг, у темних окулярах і чорно-сірому капелюсі. Він відчиняє двері блискучого мінівена й сідає. Моею шиєю та вздовж хребта пробігає вітерець. Я тремчу.

- Хто це там?

- Ніхто.

А, ну ясно.

Я спостерігаю, як машина з хрускотом іде по гравію й похмуро сповзає довгою звивистою доріжкою. Електричні ворота безшумно відсуваються. Чоловік у мінівені завертає за ріг і зникає.

- Ходімо всередину, - каже Бет і продовжує цвірінькати.

Вона що, говорить навіть більше, ніж зазвичай? Чи це я просто відвикла від її нескінченного бубоніння? Амброджо дістає валізи з багажника та йде за нами. Я слухаю впівуха. Усе, що я можу, - витріщатися. Подразників забагато. Тіло Елізабет. Обличчя Елізабет. Волосся Елізабет. Мої очі зупиняються на засмаглому плечі моєї близнючки. Її шкіра сяє, мерехтить. Я зазираю їй у вічі - смарагдові, живі. У вигорілому на сонці волоссі світлі пасма. Вона виглядає чудово. Не думаю, що вона щось із собою робила. Усе виглядає так природно. Можливо, це хороша генетика. Ні, не може бути. Напевне, це гроші. Гроші однозначно допомагають виглядати гарно. Вона виглядає буквально вдвічі молодшою за мене.

Дивлячись на Бет, я перетворююсь на нарциса. Закохуюсь. Помираю від заздощів.

Я йду за нею крізь алею, заплетену трояндами, по керамічній мозаїці, по марокканських килимах. Всередині вілла світла й простора: грандіозний критий двір, запах магнолій. Шезлонги й фотелі оббиті кремовим і золотистим. Стіни прикрашають гарні гобелени й жіночі портрети: вельможне панство епохи Ренесансу в розкішних шовкових сукнях, із намистом у волоссі та іскристими прикрасами: смарагдами, діамантами, лискучими перлами. Я йду за Бет повз позолочені дзеркала, в них нескінченна кількість наших відбиттів.

– Шістнадцяте століття... оригінали...

Бет мала рацію. Мені вже тут подобається. А кому, власне, не сподобалося б. Я ніколи, ніколи не хочу звідси їхати.

Ми минаємо сходовий марш мармурових приступок. Я зупиняюся помилуватися картиною на стіні. На ній намальовано хлопчика, його шкіра біла й осяйна на сутінковому тлі. Чорне на білому. Біле на чорному. Він спить: умиротворений, милий, схожий на янгола. Це найкраще полотно, яке я бачила за все життя. Бет помічає, що я його роздивляюсь.

– О, тобі подобається? – каже вона з білосніжною усмішкою.

Я відкриваю рота, щоб відповісти, та вона вже відвернулася й побігла нагору. Я дивлюся, як її ніжки зникають нагорі сходів: вкриті блискітками босоніжки на платформі з золотими ремінцями на щиколотках. Саме такі, як я бачила у вітрині «Прада». Вони на другому місці в списку найгарніших речей, які я бачила в своєму житті. Думаю, я викину ті старі «Рібоки». Мені не потрібні кросівки. Я не займаюся спортом.

– Твоя кімната, – каже вона, радісно усміхаючись.

Бет прочиняє подвійні двері й проводить мене до залитої сонцем гостьової кімнати. Вона на другому поверсі, з видом на басейн. Вона величезна й розкішна: стеля вдвічі вища за стелю моєї кімнати в Арчвеї. Ліжко просто грандіозних розмірів, місця там стане принаймні на трьох (мені має неабияк пощастити...). На стіні – зображення розп'яття, всі основні кольори й блакитне ясне небо. Христос ніби сяє – в Таорміні всі щасливі. В кімнаті є старовинна ширма в кутку та балкончик Джульетти з кутими перилами. Я проводжу пальцями по штрихах японських чорнил: стилізований птах у польоті. На туалетному столику стоїть букет квітів. Їхній карамельний запах наповнює кімнату.

Я затамовую дух: усе це занадто. Такого не буває, це прекрасний сон. За хвилину вона вщипне мене, і я прокинусь. Я знову буду в Арчвеї, зі своїми нечупарами, в пошуках паспорта, який ніколи не знайду. Я тру очі та кліпаю.

– Я купила тобі декілька речей про всяк випадок, – каже Бет. – Подумала, що ти, можливо, подорожуєш нашвидку.

Вона змахує віями, нафарбованими тушшю для об'єму «Бенефіт», і кусає намащену блиском глянцевою нижню губу.

– Сподіваюся, ти не проти.

Я стікаю слиною. Вздовж стіни виструнчилися шість чи сім переповнених пакетів. Вони білосніжні, всі з логотипами «Прада», з чорними стрічками, зав'язаними в гарненькі бантики. Бет пробіглася по магазинах. Це що, все для мене? То от нащо їй було знати мій розмір. Вау.

– О, не треба було, – кажу я. Чи як годиться відповідати в подібних випадках?

– Лише кілька найнеобхідніших речей... купальники, парео, капелюхи, щоб не напекло, спіднички. Скажи мені, якщо тобі знадобиться щось іще.

Я викладаю вміст пакетів на ліжко: сукні й пеньюари з ярличками. Літню спідничку з квітчастим візерунком. Коротенький плетений кардиган. Один лише купальник коштує 600 євро. Зазвичай я купую речі в «Т.К. Макс»! Я пробігаю пальцями по дорогих тканинах, лагідно, дбайливо...

– Так чудово, що ти тут, – каже вона.

Я завмираю й підіймаю на неї очі. Не певна, що я вірю. Ніхто й ніколи не був радий бачити мене, окрім, можливо, старого собаки моєї бабусі, бо він любив трахати мою ногу. «Фентоне! Фентоне! Облиш Алвіну!»

– Тож ти не ображаєшся через...

– Через весілля? – питає вона.

Я відводжу погляд. Я збиралася сказати «Оксфорд».

– Через весілля?

Вона обіймає мене, знову.

– Знаєш, я все забула про це.

– Гаразд, – кажу я.

Її волосся пахне просто чудово, наче квіткова лука.

Можливо, вона й справді мені пробачила. Можливо, вона й любить мене, врешті-решт? Крізь прочинене вікно вітер приносить в кімнату зозулине куку.

Думаю, я почуватимуся тут як удома, Бет. Думаю, я зможу.

* * *

– Який чай ти будеш? З бергамотом? Цейлонський? Ройбуш? Дарджилінг? Ще в мене є смачний улун, розсипний, із Тибету.

– Ем, – кажу я. Я не можу сказати: «чифіру» чи «Пі-джи тіпс».

– Заварю нам улун.

- Чудово.

Я спостерігаю за тим, як Бет зникає на кухні. Волосся її розвівається - білява блискуча грива. Вона схожа на Барбі. На Бріжит Бардо. Вона виглядає як нова й покращена версія мене - Алвіна Найтлі 2.0. Приемне відчуття. Я сиджу на краєчку вершково-білого крісла, намагаючись нічого не торкатися, щоб не забруднити, тримаючись подалі від скляного журнального столика, щоб його не розбити. В грудях у мене все стислося так, ніби хтось обмотав мене ізоляційною стрічкою - моя грудна клітина не може ні розширитися, ні скоротитись.

Я стискаю руки, впиваючись нігтями в долоні, і чекаю, коли повернеться Бет. Обливаюся потом. Цікаво, про що вона хотіла мене попросити. Цікаво, чому я тут...

Кремовий килим закриває всю підлогу кімнати. Виткані квіти по кутках, біло-зелені завитки. Лілії, я думаю. Згадую наш антикварний килим в Арчвеї, в якому щось оселилося. Не пам'ятаю, щоб хтось колись його пилював. Не пригадаю, щоб у нас узагалі був пилювальник. Ворушу пальцями ніг у густому м'якому ворсі. На килимі ані плямки. Певно, в Бет є прислуга.

На журнальному столику фото Бет і Амброджо - срібна рама блищить так, ніби її щойно відполірували. Вони як Бранжеліна чи якийсь інше зіркове голлівудське подружжя. Вибілені зуби, заширокі усмішки, вони видаються несправжніми. Ще тут є блакитно-жовта порцелянова ваза, розписана вручну лимонами та плюмеріями. Камін такий чистий, що я сумніваюся, що його розпалювали бодай один раз.

- Ну от і чай, - каже Бет, впливаючи у двері, і я аж підстрибую.

У руках у неї срібна тача, яку вона ставить на столик. Вона знімає з тачі два маленькі чайнички, дві порцелянові чашки й два таких самих блюдця з квіточками й симетрично розставляє їх на столі переді мною. Із граційністю гейші вона наливає чай із персональних чайників у персональні чашки. Це неабияк скидається на ритуал.

- Поглянь, Алві, достатньо заварився? - питає вона. - Не занадто слабкий?

- Ні, все добре, - кажу я.

- Не заміцний?

- Ні.

Вона ставить чайник на стіл. Ось воно. Вона отримує все, що захоче.

- Цукор потрібен? Є білий та коричневий. Не хвилюйся, він виробляється компанією - членом руху Справедливої торгівлі.

Я виглядаю схвильовано?

- Ні, дякую, - кажу я.

- Чи принести тобі підсолоджувач? На кухні є стевія.

Що таке, в біса, «стевія»?

Звучить як «стерво».

- Ні, дякую, - кажу я.

- Мені не важко.

- Мені нічого не потрібно.

Шукаю очима молоко.

- Можна мені молока?

- О, улун не п'ють із молоком.

- О.

Ну звісно ж. От я тупа.

- Тож, - починаю я, - про що ти хотіла мене попросити?

Та раптом мене дещо відволікає. Вбік-волікає, радше. Бет знімає накриття з підставки для тістечок, підіймає срібного баранчика, під яким ховалися чарівні солодоші. На підставці стоїть торт із пастельно-жовтим кремом і завитком із кедрових горішків. Горішки здаються підсмаженими, золотавими, смачнющими... Крем на вигляд повітряний і легкий.

Бет бачить, що я обливаюся слиною.

- «Torta della nonna», - каже вона. - Мій улюблений. Ти в нього закохаєшся.

Вона відрізає щедрий шматок торта й передає його мені на витонченій тарілочці зі складеною серветкою й малесенькою срібною виделкою: пахне цукром і лимоном. Тарілочка розписана квітами й трояндовими бутонами. Виделочка, здається, старовинна.

- А ти що, не будеш? - питаю я, не здатна повірити, що їстиму його сама.

- О ні, - каже вона. - В мене дієта - безглютеніна, безмолочна, безвуглеводна.

- Ммм, - кажу я.

Бет усміхається.

- Я ж казала.

Вона спостерігає за тим, як я жую.

Я відламую виделкою шматочок, а потім ще один і ще один. О Боже. Їла б його весь час. Цікаво, чи можна отримати оргазм смакових рецепторів? Здається, я щойно його пережила.

– А можна мені ще шматочок? – питаю я, витираючи рота тильним боком долоні й облизуючи губи. Це було смачно, дуже смачно.

Вираз обличчя Бет змінюється. Щоки обвисають. Нижня губа починає накопичуватись...

З повним ротом торта я припиняю жувати. О ні, що я вже зробила?

– Алві, ти кришиш на килим.

Розділ сьомий

– Алві! Алві! З тобою все гаразд?

Я, мабуть, задрімала чи завтикала. Ми сидимо в дитячій кімнаті – суцільні вітрильники й паротяги – посеред іграшок і всяких дитячих витребеньок: сповивального столика, ліжечка, полички для взуття з парю блакитних черевичків, блискучих і нових. Рядком виставлено цупкі книжечки. «Перша абетка малюка». Я відчуваюсь як у гігантському вікторіанському ляльковому будинку – чужою.

– Все гаразд? – питає Бет, торкаючись моєї руки.

Я відсмикую її.

– Так.

Ні, все не гаразд. Що вона хоче? Що відбувається? Вона ж запросила мене сюди не в доньки-матері грати. І не на чайну церемонію.

Ерні всміхається широкою дурною усмішкою, і в кутику його рота напинається бульбашка зі слини.

– Га, га, га, – каже він, зводячи погляд.

Я вдивляюся в обличчя свого племінника.

– Все гаразд, просто...

Просто що, Алвіно? Просто він схожий на тебе? Я роздивляюся кожну рису його маленького обличчя: мої очі. Мій ніс, мої губи, мое підборіддя. Я б їх і вночі впізнала. Він виглядає точно як я в дитинстві. Він міг би бути моїм сином.

З моїх нутрощів піднімається біль, наче від свіжого порізу, і я згадую, як пече лікарняний антисептик, як смердить хлоркою, яким порожнім поглядом

вдивляється в мене стеля, як душать штори, які там аж надто білі стіни, згадую порожню вазу на тумбочці біля ліжка, крики інших людей, блискучі голки, картонні горщики для блювоти й несамовитий біль, який зводив мене з розуму без ран, але зі слідами укусів на долонях і з кров'ю, кров'ю, кров'ю.

Вісім років минуло.

Це вона винна.

– Просто... він такий гарний, – вичавлюю я нарешті, сама дивуючись.

Але це правда. Він янголятко. Бет усміхається. Вона знає.

– Дякую, – каже вона з гордістю, проводячи пальцями по його золотавих кучерях, цілуючи його янгольську голівку. Ернесто прекрасний, як ті дітки-моделі в рекламі в метро, як хлопчик, що спить на тій картині в холі. Великі блакитні очі, наче краплі з океану. Ерні всміхається мені: такий наївний оптимізм властивий лише дітям. Його щічки круглі й рожеві, як зефіринки. Желейний боб у натуральну величину. Цукровий. Солоденький. Я ніколи не казала їй про вагітність. Вона не знає, що в мене був викидень. Але незнання – не виправдання.

– Хочеш потримати його?

– Що? Ні.

Мене охоплює паніка.

– Ерні, хочеш обійняти свою тітоньку Алвіну? – питає Бет, беручи його на руки й тримаючи переді мною.

– Ні, не треба. Я ніколи не тримала...

– Не вигадуй, все буде добре. Ти йому подобаєшся. Я ж бачу, – сміється вона. – Хочеш дати йому його пляшечку?

І от він у мене на колінах, такий легенький і водночас такий пухкий. Я міцно його тримаю, мое тіло в напруженні, що я впусчу його, чи щось зламаю, чи ще щось гірше. Ерні дивиться на мене, агукає, тигоче:

– Ма, ма, ма.

Здається, йому нормально.

Я слухаю, як він дихає, вдихає, видихає, поверхово, наче кошеня, нюхаю його волоссячко, що пахне дитячим шампунем. Зморгую сльози. Це несправедливо. Це мала бути моя дитина. Я так хочу ніколи його не відпускати.

– Мама, – каже він, тягнучись до Бет.

– Ааа, – каже Бет, – ти хочеш до матусі.

- Візьми його, - кажу я, повертаючи малого. - Він твій, заberi.

Бет насуплюється.

Щоки в мене червоні. Надто спекотно. Хтось увімкнув опалення?

- Ма, ма, ма.

Це вона винна, і я ніколи їй не пробачу.

- Ма, ма, ма, ма, ма.

* * *

- То що сталося з твоєю роботою? - питає вона, передаючи мені ножиці, щоб я відрізала ярлички від свого купальника. Це чорно-червоний комплект із бандо від «Прада» з іскристими камінцями на грудях. Ножиці гарні й гострі.

- А, це?... - Чик. - Я так добре працювала, що про мене дізналися конкуренти. - Чик. - Мене переманили. - Чик. - Уявляєш?

- Не може бути! - сказала вона. - Не знала, що поетів переманюють.

- Платять на порядок більше. Корпоративна автівка. - Я кидаю ножиці на ліжко.

- Умгу. І що ж це за компанія?

- Яка? - кажу я. Я розстібаю сукню й стягую її з себе: там, де шкіру намуляли шви, лишилися червоні смуги.

- Ну конкуренти.

- Ем. - Я скидаю ліфчик. - «Есквайр»? Журнал. Їм був потрібен голова відділу поетів.

Вона оглядає мене з голови до ніг. Навряд чи вона купилась.

- То тебе звільнили чи як?

- Звільнили? Та ні.

Вона дивиться, як я знімаю білизну, витріщається на лінію бікіні. Я відвертаюсь.

- А як твоя нова квартира в Лондоні? Стосунки із сусідами?

Я лишаю одяг купкою на підлозі, але Бет, здається, цим шокована, її губи стискаються в звинувачувальну лінію, тож я складаю його охайно й кладу в ногах ліжка.

- Грем і Пем? О, знаєш... вони чудові, - кажу я. - Скоріше родина, ніж друзі. Пазл одразу зійшовся.

Я вступаю в трусики від купальника, підсмикую їх до колін. Щось хрускотить. У ластовиці застрягли пластикові ниточки. Я знімаю трусики й дістаю їх.

– Ясно... Отже, ти їх ненавидиш? – каже Бет з усмішкою.

Як вона це робить? Вона ніби читає мої клятві думки. Я дивлюся на ножиці. Круглі чорні ручки. Довгі срібні леза. Спалахують. Сяють. Зблискують у сонячих променях. Кличуть мене на ім'я.

– Вони... нормальні, – кажу я. Я поправляю трусики, зав'язки впиваються в мою плоть, як струна для нарізання сиру. Не треба їй знати, що вони мене випхали.

На Бет крихітний купальник з міні-бікіні в рожево-бежеві смужки в стилі «Міссоні». Я своє нове купальне вбрання ховаю під парео «Луї Віттон» та кристалитим солом'яним капелюхом. Чому я видаюся товстою при тому, що в нас однаковий розмір?

* * *

Ми лежимо біля басейну, всотуючи сонячні промені. Я плавлюся на своєму лежку, як італійське ванільне морозиво. Сонце безжалісне. Шкіру починає підпикати, незважаючи на те що я намастила її кремом із сонцезахисним фактором 50. Мої коліна вже набули тривожного відтінку червоного. Я спостерігаю за тим, як моя сестра бере в руки айфон і вводить пін-код: 1996. Ну, це легко запам'ятати – рік, коли «Спайс гьорлз» випустили «Хочеш бути». Вона пише комусь повідомлення, додаючи в кінці XXXXX.

На патіо виходить жінка з тацею горілки й лимонаду з льодом. Це «Абсолют», який я купила Бет. Хвала небесам, бо сказати, що я у відчаї, – не сказати нічого. Бет не стуляє пельки вже більше години. Я більше не можу це слухати. У жінки темні очі, чорне кучеряве волосся, шкіра в тоненьких зморшках. Вона мені всміхається.

– Мamma mia![42 – Матінко моя! (іт.)] Але тепер у нас дві Елізабетти! – каже вона, сплескуючи в долоні й торкаючись губ кінчиками пальців.

О, ну от, починається: безкоштовні розваги, шоу диваків, комічний дует. Бісове остогидле «тицьнути пальцем і витріщатися». Треба було брати з глядачів гроші похвилинно. Тоді ми б обидві були мільйонерками (а не тільки Бет).

Бет сміється своїм фірмовим безтурботним сміхом.

– Non ci credo[43 – Очам своїм не вірю! (іт.)], та ви ж однакові! – каже леді.

Та бути цього не може. Вона якась недоумкувата, чи що. Невже в Італії немає близнюків?

- Алві, це Емілія, наша дивовижна няня й покоївка. Еміліє, це моя сестра Алвіна.

- Piacere[44 - Дуже приємно (іт.).], - каже жінка, оглядаючи мене з голови до ніг.

Я опускаюся на шезлонг, ховаюся під капелюхом.

- Ага, - кажу я.

У моєї сестри є раби? Ну звісно ж, є. Якби я могла собі дозволити, в мене було б троє рабів: перший готував би мені їжу, другий прибирав би в будинку, а третій обмахував би мене здоровенним листком у садку. Чорт мене забирай, ну й пекло.

- Вона живе тут? - питаю я, коли Емілія йде.

- О Господи, та ні. Вона живе в рожевому котеджі за рогом. Там, де біля дверей висять кошики. Вона просто працює тут із сьомої ранку до дев'ятої вечора шість днів на тиждень.

- О, і все?

Як узагалі бідна Бет усе встигає?

- Я думала про те, щоб найняти когось, щоб мені допомагали вночі, ну там знаєш, дитина, колисання, годування, але він так добре спить, що цього не знадобилось.

- Гмम्म.

Дитина, колисання, годування... Господи, яка ж вона лінива. Навіть свої материнські обов'язки віддала на аутсорс. Ну тобто, подумайте. Невже це так важко? В Октомами восьмеро дітей. У Бет лише одна. І не сказати, що їй доводиться робити ще бодай щось. Працювати, наприклад. Ні, те, що вона працює над своєю засмагою, не рахується. Будь ласка, не кажіть мені, що вона пише новий роман. Я не можу змусити себе спитати її.

Я сьорбаю лимонад - прохолодний, крижаний цитрус із виразним горілчаным акордом. Мені вже кортить випити ще один. Треба визнати, Емілія робить чудовий горілчаний коктейль. Можливо, вона й справді дивовижна?

- Ти з нею англійською говориш? З Емілією? - питаю я.

- Так, - каже Бет.

- Італійську не вчиш?

Бет виразно дивиться на мене.

- Ні, а нащо?

Казала ж я вам, ледащо.

– Усі говорять англійською. В будь-якому разі... Я не збираюся лишатися тут назавжди...

Вона замовкає, ніби й так сказала мені забагато.

– Справді? А чому? Що тут не так?

Мені здається, тут усе просто ідеально. Я дивлюсь, як сонце відбивається на поверхні басейну, наче тисяча мерехтливих діамантів.

– О, та нічого. Думаю... ця мова ніколи мені не подобалась. Мене більше тягне до німецької.

Вона заплющує очі й відкидується на лежку. Кінець розмови. Наступна новина буде про те, що вони переїжджають до Мюнхена.

Відколи я приїхала, Бет замовкла вперше. Алкоголь у моїй крові й тепло, що пестить спинку, заколисують мене, коли раптом десь із лівого крила саду в ідилію вривається пронизливе дзижчання. Я розліплюю повіки. Бет уже сидить, рішуче налаштована розібратись. Вона зістрибує з шезлонга, наче газель чи летюча білка, й біжить на шум. Я підіймаюся й плентаюся за нею через газон, на ходу загортаючись у парео.

Чоловік зрізає дерево бензопилою. Хорошою бензопилою.

– Стій, що ти робиш? – кричить Бет.

Він точно не садівник. Він продовжує пиляти, поки дерево не падає. То був лимон. Тепер це дрова. У повітрі стоїть сморід спаленого бензину й цитрусового листя. Чоловік знімає свої захисні окуляри, показуючи нам свої морозно-блакитні очі, льодовиково-холодні, як у Деніела Крейга. Він вимикає бензопилу й дістає з рота сигарету. У нього оголений торс, він високий, широплечий і стікає потом. За опуклістю на його обрізаних джинсах даю на око двадцять сантиметрів. І обхват, звісно, відповідний. Він виглядає так, ніби качається. Він нагадує Ченнінга Тейтума. (Чорт, треба було взяти той постер із собою. Я ж відчувала, що забула щось...) Його ідеальна, ніби відфотошоплена, ямочка на підборідді так і каже «поцілуй мене». Його відкинуте з чола темно-русяве волосся, радше сплутане, ніж скуйовджене, притиснуто обручем. Трохи по-дівчачому, можливо. Та, як Леонардо Ді Капріо й футболістам прем'єр-ліги, йому вдається виглядати з ним добре.

Хто знав, що Бет ховає в садку сексуального дроворуба? Заради цього варто було покинутись.

– Я казав твоєму чоловікові, що його треба зрізати. Але воно продовжувало тут стирчати. Більше воно заважати не буде, – каже він із сильним італійським акцентом.

Очевидно, що він місцевий. Місцевий, якому не подобалося дерево.

– Сальваторе, не можна отак просто взяти й зрізати чуже дерево, – каже Бет.

– Можна. Я ж зрізав.

З цим не посперечаєшся.

– Амброджо розлютиться.

Сальваторе затягується цигаркою. Не схоже, що його це хвилює.

– Я йому казав, що дерево мені світло затуляє. Моїм скульптурам потрібне світло. Хтось мав піти: або він, або дерево. Він має радіти, що це дерево. – Він усміхається. Такий милий. Пофігізм і розслабленість рок-зірки. Волосся на грудях. Дорогий годинник. Він, певне, успішний скульптор, якщо може дозволити собі «Патек Філіп». Тильним боком долоні він стирає піт із брови.

Ми стоїмо й дивимося на дерево. Тут Сальваторе помічає мене.

– А ви часом не родичі? – сміється він, вказуючи на нас недопалком. Ми зустрічаємося поглядами. Він не відводить очей; я відчуваю вразливість і водночас потужність. Бет уже збирається відповісти, коли з вілли вибігає Амброджо. З криками.

– Ma che cazzo hai fatto?[45 – Що ти, в біса, наробив? (іт.)] – кричить він через садок. Здається, він трохи почервонів. – Це дерево мій батько саджав! Merda[46 – Лайно (іт.)], Сальваторе! Мене вже нудить від тебе й твоїх скульптур!

Чоловіки починають лаятися, жваво вигукуючи щось італійською. Уявлення не маю, що вони там кажуть, але це дуже емоційно. Ми з Бет на певний час лишаємося в епіцентрі вибуху й спостерігаємо за виставою. Чоловіки змагаються у виразності жестів і заглушливості децибелів, підходячи все ближче й ближче, поки нарешті, чорт забирай, не кричать один одному просто в обличчя, з червоних поступово стаючи багряними.

– Ходімо звідси, – нарешті каже Бет, закриваючи очі. Вона бере мене за руку й веде до вілли. – Пішли, давай перевдягнемось. Хочу показати тобі дещо особливе.

– Звісно, – кажу я, хоча вона й не питала. Закладаюся, зараз я дізнаюсь... чому вона насправді запросила мене.

Краще б я бійку подивилась.

Розділ восьмий

Ми продираємося крізь спеку, поки не доходимо до амфітеатру. Примадонни на постерах рекламують оперу. Щойно закінчилася «Набукко» Верді. О, Навуходоносор, божевільний цар Вавилону. Це не він вигнав євреїв з їхньої батьківщини в книзі пророка Даниїла. Я знала, що щотижневє відвідування недільної школи протягом майже десяти років одного разу стане мені в

пригоді. Нарешті ці знання мені знадобились. З амфітеатру витікає натовп бейсболок і наплічників і клацає краєвид. Усі вони в невдалих футболках і в сандаліях на шкарпетки. Вони рояться біля входу, наче сарана. Я збіса ненавиджу туристів. Я знаю, що, прямо кажучи, я одна з них, та все ж до чортиків ненавиджу їх. В Арчвеі їх немає. Напевне, це плюс.

Бет знайома з охоронцем; високий, білявий, з радісним поглядом. На вигляд йому років двадцять п'ять, він удягнений у форму з накрахмаленої білої сорочки й шортів-хакі. Він проводить нас повз чергу, підмигуючи й мені теж, насолоджуючись стереозображенням. Збоченець.

– Ми, можна сказати, друзі, – каже Бет. – Я часто приходжу сюди... Мене це надихає.

Надихає? О, заради Бога. А ще пафосніше не можна? Надихає на що? На написання жіночої прози? Упевнена, в музи є важливіші справи, ніж вештатися амфітеатром в очікуванні моєї сестри. Вона не письменниця, вона – трофейна дружина. Якщо Бет напише ще одну романтичну комедію з одержимою коханням героїнею та щасливим кінцем, я вб'ю себе. Чи, можливо, вона просто має на увазі, що вона з ним спить? Але ні. Не моя близнючка. Це скоріше в моєму стилі, ніж у стилі Бет. Але не подумайте, що я доступна.

Вона веде мене старовинними розкришеними сходами до задньої частини глядацької зали. Підіймаючись нескінченними приступками, я задихаюсь. В таку спеку мене краще не кантувати. Я хочу ще одну горілку з крижаним лимонадом. Та коли я підіймаюся на вершину й обертаюся поглянути на краєвид, то розумію, заради чого все це було.

– Святий Боже!

– Подобається? – питає Бет.

Оце люди й називають «порнографія Землі». В цьому краєвиді природа демонструє себе якнайвідвертіше. Я майже чую голос Майкла Пеліна[47 – Британський актор, письменник, телеведучий; президент Королівського географічного товариства.]: щось про коринфські колоні, Еврипіда, Софокла та Есхіла.

– А що це за гора? – питаю я, вказуючи на величезне чорне трикутне дещо.

– Це не гора. Це вулкан. Етна, пам'ятаєш?

– О так.

Звісно. Ну як я могла забути?

– Вона спить? – питаю я, напружуючи очі, щоб роздивитися вершину.

З Етни в безхмарне небо випливає дим.

– Ні, але не хвилюйся.

Та я все ж хвилююсь. Я бачила, що сталося з тими людьми з Помпеїв.

- Італійці називають її Mongibello - «гарна гора», - каже вона.

- Я ж тобі казала, що це гора.

Вона не видається дуже bello. Мені її вигляд натякає на смертельну небезпеку. Я тремчу й дивлюся на море. Колони облямовують схили вулкана, що спускаються від кратера до океану. І так, Середземне море справді мерехтить. У цьому Бет не збрехала.

Я глибоко вдихаю, відчуваю сіль у повітрі. Мamma mia... Це навіть краще, ніж у журналах. Я могла б зробити фото й без жодних фільтрів запостити його в «Інстаграмі». Але тисячі людей вже зробили тисячі однакових фото, тож я не марнуватиму свого часу.

Ми сидимо поруч на гарячому камені, дивлячись на Стародавню Грецію. Я повертаюся до Бет і помічаю на її руці щось блакитне, чого досі не бачила. Це синець. І великий. Розміром із чоловічий кулак. Вона намагалася сховати його під тональним кремом, але він трохи стерся об її сукню.

- Чорт, Бет! Що це таке? - питаю я, підіймаючи її рукав, щоб роздивитись.

- Нічого, - каже вона, знову опускаючи рукав. - Не важливо, забудь.

- Це не «нічого». Звідки він узявся? - дивлюсь їй у вічі.

- Впала з драбини в садку, - каже вона.

Ну, це брехня. Бет хитає головою.

- Алві, послухай. Мені треба дещо тобі сказати. Це важливо, чуєш?

Змінює тему. А оце вже ні.

- Чорт забирай, Бет. Це Амброджо зробив?

Промовляючи це, я й сама ні на мить не вірю в ці слова. Він занадто сексуальний, щоб бити жінок. Сумніваюся, що він п'є «Стеллу» чи носить старий жилет.

- Алвіно! Будь ласка. Просто послухай, - каже вона.

Бет не заперечує його провини, але чому вона не сказала мені? Її хвилювання наростає.

- О Господи, та що таке? - нарешті питаю я. Для цієї розмови занадто спекотно. Я мрію про ванну льоду.

Нізвідки з'являється японка у футболці з «Геллоу Кітті» та наплічником, більшим, ніж вона сама, та вказує на свій айфон.

- Будь ласка?

Я дивлюся на Бет, але вона не рухається.

- Ну, якщо я мушу це зробити, - кажу я, встаючи.

Дівчина показує пальцями «V» й радісно всміхається в камеру. Вона мила. Я тримаю камеру так, що її голова не потрапляє в кадр, і на фото видно лише коліна й ступні - рожеві снікери на платформі й білі плетені шкарпеточки. Я клацаю. Дівчина йде, я повертаюся на місце.

- Алві? - каже Бет.

Ну, гаразд, приїхали. Нехай викладає. Я дізнаюся, чому вона насправді мене запросила. Це не тому, що вона просто скучила. Я не віддам їй нирку, хай не сподівається. Треба було дбати про свою. Кутики губ Бет опущені. Я роздивляюся веснянки на її носі й думаю, чи мої - такі самі. Напевне, так, але нікому не спадало на думку перевіряти...

- Мені потрібно, щоб завтра ти кілька годин побула мною. Ти зможеш?

- Що?

- Завтра після обіду. Мені потрібно, щоб ти помінялася зі мною місцями. Це ненадовго. Ніхто не дізнається. Будь ласка, скажи, що ти зробиш це.

Що за чорт?

То ось чому вона запросила мене сюди, чому її листи були такими відчайдушними, чому вона заплатила за квитки. Ти мені потрібна. Благаю. Приїзди... Вона просто неймовірна, моя сестричка.

- Як у школі, пам'ятаєш? Ми постійно мінялися місцями на уроках, і ніхто ніколи не помічав, - каже Бет.

- Але це було, коли ми були молодші, коли ми справді були однакові. Люди обов'язково помітять. Подивися на себе й на мене.

- Алві, ми ідентичні. Ідентичні. Розумієш? Я знаю, що нам не здається, що ми схожі, та всім іншим здається. Це буде просто. Ти скажеш, що хочеш прогулятися по обіді та взяти з собою Ерні. Ми поміняємось одягом, зробимо однакові зачіски, але я піду.

Я звужую очі.

- Чому? Куди ти підеш? Що ти робитимеш? Нашо такі таємниці?

Моя сестра все спланувала...

- Будь ласка, будь ласка, не став мені запитань. Мені це дуже потрібно, Алві, дуже. Якби я могла тобі сказати, я б сказала. Ти б зрозуміла.

- То скажи мені, і я зрозумію.

Як вона сміє? Розбещена шмаркачка. Сподівається, що, коли вона наказуватиме мені: «Стрибай!» - я лише спитаю: «Як високо?» «Алві, роби те, Алві, роби це». Мої долоні стискаються в кулаки. Я відчуваю, як напружуються плечі.

- Ні! - Вона стрибком підіймається на ноги.

Мені здається, що вона зараз піде, але вона дивиться в небо й підвищує голос:

- Господи, Алві, благаю. Ти мені потрібна.

Її нижня губа починає тремтіти. Вона що, трясця її матері, справді збирається плакати?

Ми знову діти, які сперечаються й б'ються за іграшку, а Бет, хай їй грець, завжди отримує те, що хоче. Я рішуче налаштована не поступатись.

- Алві, будь ласка, ти мусиш це зробити.

Її великі зелені очі наповнюються слізьми.

- Ну для мене.

О, заради всього святого... Якщо я зроблю це, можливо, вона дасть мені спокій? Якщо я це зроблю, вона буде мені винна. Я можу цим скористатись. Вона знає, що муситиме відплатити мені чимсь. Цікаво, що вона збирається робити. Грабувати банк? Розстріляти когось з автівки? Пограбувати бутік «Прада»? Ні, тільки не Бет. Вона занадто хороша дівчинка. Надто добре вихована. Напевне, вона просто йде до місцевої бібліотеки й не хоче платити штраф за затримку книги.

Я дивлюся на ноги Бет.

- Босоніжки, - кажу я. - Я зроблю це, але я хочу босоніжки.

Щойно сказавши це, я вже шкодую. Немає жодного шансу, що Амброджо поведеться на цей трюк. Він за дві секунди дізнається, що я - не вона.

- Які босоніжки? Ці?

Вона витягає ніжку й хитає нею з боку в бік. Ми дивимося на неї і бачимо босоніжки на шпильці, що золотом мерехтять на її ступні. Вони наче дискотечні кулі під кайфом. Я люблю їх більше за саме життя.

- Ну звісно! - каже вона, підстрибуючи й усміхаючись. Вона обхоплює мою шию руками, лишає на щоці вологий цілунок.

- Але тільки завтра по обіді, - кажу я.

Вона винна мені. Чимало. Більше, ніж просто босоніжки. Хоча вони прекрасні.

- І трохи ввечері... всього лише кілька годин.

Вона кладе руку мені на плече, в її очах блищать сльози. Вона сумно всміхається.

- Дякую, Алві.

Вона знову любить мене.

Поки ми повертаємося назад у віллу, небо стає теракотовим. Бет наполягає на тому, щоб ми трималися за руки, так, ніби ми найкращі друзі назавжди. Але ми не друзі. З часів Оксфорда, відколи я переспала з Амброджо, ми не друзі. Це знаю я, це знає й вона. Вона вдає тому, що їй щось потрібно, потрібно те, що можу їй дати тільки я.

Можливо, якщо я зроблю це, вона пробачить мені? Можливо, якщо я зроблю це, ми будемо квити?

Розділ дев'ятий

Я вихиляюся зі свого маленького балкончика, видихаючи, палячи цигарки одну за одною. Зараз вечір, і довкола вже не як у духовці, та я й досі почуваюся наче лобстер, якого варять живцем. Клята Бет, що за гру вона задумала? Узагалі-то вона не командний гравець. Узагалі-то вона грає нечесно. Бет завжди любила нетбол і хокей... усі ці нудні командні ігри з груповими обіймами й демонстративними «дай п'ять». Я була скоріше бігункою на довгій дистанції. Що далі, то краще. Геть від моєї родини. Геть від світу. Мені ніколи не подобалось об'єднувати зусилля, якщо тільки мене не змушували. В слові «команда» немає «я», зате є «нам», якщо добре придивитися. А в Алвіні Найтлі є особистість. Навіть дві.

Бет і Амброджо розмовляють на патіо. Мені не чути, що вони кажуть. Він щось шепоче їй на вушко, потім нахилиється й цілує її в губи. Вона куйовдить йому волосся на маківці й повертається у віллу. Вони таке самовдоволене подружжя. Я така щаслива, що не заміжня. Деякі шлюби тривають по шістдесят років. Хіба можна уявити щось гірше? Я ніколи не здатна була витримати хлопця більше ніж одну ніч.

Колись дуже давно...
І вони жили довго й щасливо
Та померли в один день. БРЕХНЯ!!!!!!

Бет вірить у казки. Закладаюся, вона дивиться порно на швидкій перемотці, щоб дізнатися, чи одружаться вони наприкінці. Я ж люблю дивитися порно в зворотній перемотці: тоді сперма втягується в члени, наче в пілосмоки. Це збіса прикольно.

Я спостерігаю за Амброджо, який ходить туди-сюди довкола басейну по безладно викладених каменях неправильної форми. Він жестикулює так, наче співрозмовник його бачить. Чи, може, він говорить через «ФейсТайм»? Я дивлюсь, як він палить цигарку за цигаркою, видихаючи білі хмаринки у вечірне небо. Його тютюн пахне солодко. Він повертається, помічає, що я спостерігаю, й махає мені з усмішкою. Кого я намагаюсь обманути? Я б дуже хотіла бути його дружиною. Хотіла б народити від нього дитину. Кого хвилює, що він б'є жінок? Він Адоніс.

У мене любов до італійців (мій фаворит – Амброджо, хоча тепер Сальваторе впритул наблизився до другого місця. Я майже впевнена, що в Ченнінга Тейтума є італійське коріння. Або німецьке... або індіанське... чи, може, валлійське). Напевне, це все через мову. Коли я чую італійські слова, в мене від збудження тремтять колінки. Послухайте лишень: «Figlio di puttana», солодко, як мед, правда ж? Означає «сучий син». «L'anima de li mortacci tua» – милозвучно! «Ти справді починаєш мене дратувати!» «Vaffanculo» – поезія Петрарки, які можуть бути сумніви? Означає «звали нафіг». Слухаєш лайку про проститутку і бухло, а вона звучить наче вінок сонетів про кохання до прекрасної дами. А що означає «Ti prego, scoramì in culo», вам краще й не знати... (Я вивчила італійські лайливі слова, переглядаючи італійське порно.)

Я гашу цигарку об металеву рейку балкона. Вона падає на підлогу, і я скидаю її вниз через край. Я повертаюся до спальні. Почуваюся не дуже, спека неймовірна. Прохолоду знайти неможливо. Я відчуваю, як моя кров бульбашиться й закипає, як запікається мозок, як шкварчать і підсмажуються внутрішні органи. Може, мені прийняти душ? Я беру косметику з валізи любительки «Луї Віттон» і прямую до своєї душової. Це одна з тих здоровенних вологих кімнат із тропічним духом. Блакитна мозаїка та начищене срібло. Яка різьба відмінність із ванною нечупар у Арчвеї – волосся в стоку, вкрита пліснявою стара фіранка для душу, затичка у вигляді авокадо, забитий злив.

Гель для душу – «Шанель № 5», і мені подобається вдихати запах троянд і жасмину, поки мене обіймає прохолода води, прояснює думки, лагідно гладить по спинці. Мммм, Амброджо... Його пронизливий погляд, квадратна щелепа. Я не можу втриматися й починаю пестити себе; після того як ми зустрілися знову, в моїй голові народжуються непристойні думки. Сьогодні, коли ми їхали в «ламборгіні», мені здалося, що я теж йому подобаюсь. Я майже певна, що він фліртував. Мої пальці лоскочуть клітор, губи вологі й гладенькі, теплі й слизькі на дотик. Я глибоко вставляю два пальці, сильно тру клітор великим пальцем. Я відчуваю, як тиск наростає, наростає, відчуваю, як тепло підіймається все вище, сильніше, але ні. Цього не достатньо. Так я не зможу уявити Амброджо як слід.

Я прочиняю двері й повертаюся до спальні – на підлогу з мене скрапує вода. Я хапаю з сумочки містера Діка (батарейки я вже вставила) й біжу назад до ванної. Я приліплю його ззаду, на рівні стегон, під прямим кутом до стіни. Зазвичай у моїй уяві виникає оголений Ченнінг, але сьогодні це Амброджо: він стоїть ззаду, обхопивши мене за талію; його біцепси притискаються до моїх грудей, його сильні, широкі пальці масажують мій клітор, потужно, але ніжно, знов і знов. Він каже щось сексуальне італійською, як «sarrussino». Я ковзаю по вібратору, але це Амброджо штовхає мене ззаду, це від нього в мене мокро всередині, це від нього ноги тремтять і підгинаються. Я заплющую очі й відпливаю на хвилях райської насолоди. Оргазм досить сильний. Вода плюскотить і гуркотить навколо. Я ледве не впала й не скрутила в'язи.

* * *

З ким вона говорить? Я притискаю вухо до дверей Бет. Моя щока відчуває їхню гладкість і прохолоду. Фарба глянцева, біла.

– Будь ласка! Будь ласка! Ти мусиш це зробити.

Чому такі благальні інтонації? Що відбувається?

– Це буде завтра. Сальво, будь ласка. Час збігає, – каже Бет. Голос у неї пронизливий, гугнявий, вискливий. Він відлунюється в кімнаті.

Я спираюся на двері, але вони не зачинені, тож я провалююся в кімнату. Коли я падаю, Бет дивиться на мене – шокована, заскочена зненацька, хоче спопелити мене поглядом.

– Я перетелефоную.

Вона кладе слухавку.

– Алвіно, тебе стукати не вчили? – каже ущипливо Бет.

– Ні. Вибач. Я, ем, я... В тебе є дезодорант?

Вона закриває очі, крокує до ванної кімнати. Я оглядаю її гарну кімнату, сідаю на ліжко. Воно дуже високе, не те що мій матрац. Жорстке, але пружне. На простирадлі вишито метеликів.

– З ким ти говорила? По телефону, – гукаю до неї. Бет копирсається у своїй ванній кімнаті. Її телефон тут на ліжку, я могла б розблокувати його й подивитись. Можу проглянути історію її дзвінків. Я знаю її пін: 1996. Але я б не встигла.

– Ні з ким. І ні про що. А ти що, підслуховувала?

Вона висуває голову з дверей ванної.

– Та ні. Просто цікаво.

Я беру її телефон і кладу його на місце. Я не встигну.

– Взагалі-то... це була мама. Хочеш привітатись?

– Боже, ні.

– Я можу її набрати, – кричить вона з ванної.

– Ні, не треба. Все гаразд.

То не була наша мати, то був хтось на ім'я Сальво. Я добре її чула. То був Сальваторе?

Бет з'являється в кімнаті з балончиком гранатового антиперспіранту від «Дав». Кидає його в мене. Із силою.

– Тримай. Ні в чому собі не відмовляй, – каже вона.

Розділ десятий

Ну, ситуація безглузда.

Ми втрюх сидимо за столиком у найпафоснішому ресторані з усіх, що я бачила. Це не Канье Вест із Пі Дідді замовили тарелю морепродуктів? А он той, за баром, що готує шоти зі Снуп Догом, схожий на Дрейка. Я перебігаю очима з Бет на Амброджо й назад на Бет. Я намагаюсь усміхатись. Я почуваюся наче дитина, яку батьки взяли з собою тому, що няня не змогла прийти. Або як на найгіршому в житті інтерв'ю. У нашу тишу втручається офіціант.

- Buona sera, signori. - Він киває Амброджо. - Signore Caruso, sei troppo fortunato! Che belle donne! - Він усміхається мені та Бет. - Gemelle?[48 - Добрий вечір, панство. Сеньйору Карузо страшенно пощастило! Такі гарні дівчата! Близнючки? (іт.)] - запитує він.

- S?, gemelle[49 - Так, близнючки (іт.)], - каже Амброджо, сексуально всміхаючись.

Офіціант шкіриться ще сильніше. Він передає мені меню, прочитати яке я не можу. Амброджо каже щось італійською, а офіціант сміється.

- Un vodka martini, per favore[50 - Горілку-мартіні, будь ласка (іт.)], - каже Амброджо.

Бет каже:

- «Цнотливу Мері», будь ласка.

- Certo, signora[51 - Звісно, сеньйоро (іт.)], - каже офіціант. Він дивиться на мене.

- А що це таке? - шепочу я Бет.

- Це як «Кривава Мері», але без горілки.

- Тобто просто томатний сік?

Бет киває.

- Я буду «Криваву Мері». Не можу ж я замовити просто горілку. Це було б дивно.

- Certo, signora.

Офіціант іде.

– Ну, хіба я не найщасливіший чоловік на світі, що сиджу тут із двома такими belle donne... – каже Амброджо, підморгуючи мені. Ніхто з нас не відповідає.

– Мила, ти сьогодні чудово виглядаєш, – шепоче він Бет.

Він прибирає з її щоки невидиме пасмо волосся, а потім ніжно цілує її, тримаючи її підборіддя, ах як бережно, в складеній човником долоні. Ніби мене взагалі тут немає. Ніби вони самі на своєму першому побаченні. Ніби в них медовий місяць. Ніби будь-якої миті вони можуть почати трахатись.

– Кгм, – голосно кашляю я та запалюю цигарку.

Вони повертаються й витріщаються на мене. Тиша просто вбивча, напруження таке відчутне, що йому можна було розрізати черево канцелярським ножем і спостерігати, як вона стікає кров'ю на білій накрохмаленій скатертині.

– Я знаю новий анекдот. Хочете, розповім? – питає Амброджо, відкидаючись на стільці та всміхаючись мені. Він раптом згадав, що я існу.

– Ні, нам і так добре, – каже Бет, ховаючись за своїм меню. Сука.

Я милуюся краєвидом, уникаючи зорового контакту. Ми знаходимося високо на скелястій терасі. Вода звідси виглядає нерухомою, наче ртуть або розплавлене срібло. Круїзний лайнер у бухті виблискує, наче коробка з коштовностями на тлі темного оксамиту. З боку моря дмухає легенький бриз, перебігає терасою, пестить мою шкіру.

Цей вечір був би дійсно романтичним, якби тут не було Бет.

Тераса закінчується стрімким прямовисним урвищем. Це чудове місце, щоб убити себе. Теракотові дахи, пальмові шатра й далеко-далеко внизу гальковий пляж. Фестони бухт, наче молоді місяці, мерехтять чарівними вогниками, все зменшуючись і зменшуючись, аж поки зовсім не зникають. А на відстані височіє Етна. Знову. На цьому острові вона всюдишує. З полегкістю відзначаю, що вона не вивергається. Останні західні промені окреслюють її силует: чорнильні схили плавко спускаються вниз до води. Вона велична. Доісторична. У ній відчувається подих вічності. Щось піднесене й водночас збіса страшне.

Справді, якби не Бет, все це було б чудово.

У ресторані все біле: скатертини, фіранки, колони, стільці. Свічники, інкрустовані діамантами. Блискуче показне піаніно. Я роздивляюся стил: серветки незайманої чистоти, кришталеві келихи. Я не хочу нічого торкатись; я щось забрудню чи поставлю пляму. Прибори сяють. Я беру в руки ніж – на ньому лишаються відбитки пальців. Миготіння білих свічок. Елегантні вази. Темно-рожеві герани – єдиний кольоровий акцент.

Якби ж тільки Бет відчепилась.

Я дивлюся на бар у кінці ресторану. Там усе мерехтить білизною, ніби зсередини снігової сфери. Білі шкіряні канапи. Вилощені кахлі. На полицях виструнчилися пляшки, що відбиваються в дзеркалах: кампарі, граппа,

самбука, амаретто. З'являється офіціант із натертою срібною тацею, білий кухонний рушник перекинута через руку. Можливо, це той самий, а можливо, інший: усі вони схожі. Щиро кажучи, я б із будь-ким із них переспала. Жодної різниці не було б. Стильні чорні штани, накрохмалені білі сорочки. Є щось таке в чоловіках із тацями напоїв... вони страшенно сексуальні. Він ставить на стіл дві склянки криваво-червоного соку зі стеблами селери й довгими чорними соломинками. Амброджо бере свою горілку з мартіні й відпиває. Я спостерігаю за тим, як рухається його кадик, коли він ковтає. Тепер я шкодую, що не замовила те саме.

Візьми себе в руки, Алві. Зберись. Ти ж начебто у відпустку приїхала. Ти маєш розважатися. Тільки поглянь, де ти. Це хороше місце. Добре, що ми хоч не сіамські.

– Пробачте, леді, – каже Амброджо, раптом встаючи. – Мені треба припудрити носика.

Це він про кокаїн? Чи він іде попісяти? Якщо про кокаїн, то я теж хочу.

Він проходить крізь залу ресторану. Всі обертаються й дивляться. Наче він якась супер-пупер знаменитість – Крістіану Роналду чи там Девід Бекгем. Я спостерігаю за тим, як його спина зникає за столами, за гостями, всипаними діамантами, за пишними укладками й бездоганними костюмами. Офіціанти з тарелями, повними спагеті. Тремтливе пальмове листя. В Амброджо шикарна спина й шикарна дупа. Як у Ченнінга Тейтума.

– Алві, – каже Бет. У неї такий вигляд, наче вона збирається вчитати мені. – Припини думати про Оксфорд.

– Я й не думала.

Це справді несправедливо. Я, чесне слово, про це не думала.

– Гаразд, добре, тоді годі думати про Амброджо.

Я дивлюся на неї.

– Я думала про Ченнінга Тейтума.

Ну типу.

– Ти знаєш, про що я.

– Я думатиму про те, про що хочу. Ти хто така, поліція думок, чи що? – Я запалюю ще одну цигарку. Бет пирскає сміхом. – Ми що, в 1984-му?

– Ні, – каже вона, поправляючи волосся. У неї прекрасне волосся. – Ми в найкращому в Таорміні ресторані, і я не хочу, щоб усе було так тупо.

– Воно й не тупо, – брешу я.

– Ти знаєш, як важко потрапити сюди?

– Ні. Розкажи мені. Що тобі довелося зробити? Продати душу? Встановити мир на Близькому Сході? Розібратися в теорії всього?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=36340680&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Sinister (англ.) – зловісний, похмурий. (Тут і далі прим. пер.)

2

A Place in the Sun – передача, де експерти з нерухомості допомагають людям знайти житло в теплих краях.

3

Трейсі Емін – англійська художниця, найвідоміша інсталяція якої називається «Мое ліжко» та являє собою неприбране брудне ліжко, навколо

якого розкидано особисті речі, включаючи закривавлену білизну й використані презервативи.

4

Big Issue – британська вулична газета, одна з найпоширеніших у світі.

5

Five Guys – мережа фастфудів.

6

Costa – кав'ярня.

7

Bella Italia – мережа ресторанів італійської кухні.

8

Nando's – ресторан, що спеціалізується переважно на стравах із курятини.

9

Gregg's – найбільша мережа пекарень у Великій Британії.

10

У католицизмі: місце перебування душ, що не потрапили до раю, яке не збігається з пеклом та чистилищем.

11

Наклейки з блискіток для інтимних зон.

12

Run (англ.) – біжи.

13

Closer – фантастичний роман із серії «Тунелі» авторів Родеріка Гордона та Брайана Вільямса. В ньому фігурують дві близнючки, Ребекка-1 та Ребекка-2.

14

Кукурудзяні палички.

15

Жувальні цукерки із фруктовим смаком.

16

Надзвичайно дорогий район на півночі Лондона.

17

Літературно-критичний щотижневик.

18

Британське реаліті-шоу.

19

Найбільша мережа роздрібної торгівлі телефонами.

20

Американський рок-співак і автор пісень.

21

Йдеться про скандал, що розгорнувся у Великій Британії і пов'язаний зі страхуванням, яке продавалося клієнтам банків, коли ті брали кредит. Передбачалося, що страхування має захистити клієнтів у разі хвороби або втрати роботи. Однак, оскільки страхування часто оформлювалося без відома клієнта або з порушеннями закону, люди виступили проти подібної практики й банки зобов'язали повернути гроші, стягнуті за страхування.

22

Перший клас.

23

Британський автогонщик.

24

Модель.

25

Північноанглійський діалект.

26

Сестра Кейт Міддлтон, дружини англійського принца Вільяма.

27

Відома американська тенісистка.

28

Американська супермодель.

29

Американська телеведуча.

30

Лебідь, із натяком на казку «Гидке каченя».

31

Британський політик, мер Лондона.

32

У літературі епохи романтизму двійник людини, темний бік її особистості.

33

Англійська письменниця, що написала свій перший бестселер ще під час навчання в університеті.

34

Відомі злочинці, брати-близнюки.

35

Персонажі роману Стівена Кінга в жанрі жаху.

36

Магазин спиртних напоїв.

37

Співачка й акторка Майлі Сайрус.

38

Співачки Брітні Спірс, Вітні Г'юстон та акторка Вайнона Райдер сумнозвісні залежністю від наркотиків.

39

Мені шкода! Мені шкода! (іт.)

40

Ласкаво прошу! (іт.)

41

Чорна перлина (іт.).

42

Матінко моя! (іт.)

43

Очам своїм не вірю! (іт.)

44

Дуже приємно (іт.).

45

Що ти, в біса, наробив? (іт.)

46

Лайно (іт.).

47

Британський актор, письменник, телеведучий; президент Королівського географічного товариства.

48

Добрий вечер, панство. Сеньйору Карузо страшенно пощастило! Такі гарні дівчата! Близнючки? (іт.)

49

Так, близнючки (іт.).

50

Горілку-мартіні, будь ласка (іт.).

51

Звісно, сеньйоро (іт.).